

МІН

бюлетень проводу

організації
українських
націоналістів

ОУН на порозі другої половини 1980-их років

Рік 1984-ий був у ідейно-політичній площині досить успішним на осяги в діяльності ОУН. Явне визнання президентом ЗСА Юрія Шухевича, сина Головного Командира УПА і Провідника ОУН на Рідних Землях, як **героїчного** представника мільйонів борців уярмлених Росією націй за їхні незалежні держави - було осягом ОУН. Проведення у Конгресі ЗСА резолюції з засудом советсько-російського імперіялізму за злочин народобивчого Голоду в Україні 1932-1933 років сталося в наслідок заходів самостійницьких кіл. Широке й сильне відзначення 25-річчя загибелі з рук московського агента Голови Проводу ОУН сл. пам. Степана Бандери скріпило ОУН ідейно та морально. Акція ОУН на відтинку боротьби проти російських імперіялістів у Афганістані має своє далекосяжне позитивне значення. Наш натиск на волелюбні кола ЗСА якісно поліпшити радіо-пересилання в Україну поступово дає щораз кращі наслідки.

Безперечно, російські імперіялісти роблять і робитимуть все, щоб знищити український націоналізм. Найперше цей бій проходить у ідейно-моральній площині: росіяни всіх ідейних напрямків прагнуть переконати світ і українців, що "єдина-неделімая" - їхня завойовницька держава - незнищима і змагання українців за ліквідацію цієї російської великодержави безперспективні. Щонайбільше, за московськими намовами українці можуть змагатися за меншинні, регіональні, етнічні права і покликатися на конституцію СРСР і "людські права", абстрактно виписані в різних заявах Об'єднаних Націй. Але ця московська пропаганда, яка на жаль здобуває собі деякі впливи між українцями, є згубна для державного визволення української нації, бо відтягає українські сили від пріоритету боротьби за УССД на манівці автономізму і провінціалізму в межах російської держави. Українські націоналісти мусять найперше і непохитно скріплювати в народі віру в незнищимість самобутнього існування нації та безумовного й здійснимого державного визволення України. Концепція АБН, заснована на реальних передумовах знищення російської імперії, мусить бути головним стимулом у практичній дії визнавців українського революційного націоналізму. І, при допомозі аргументації визвольної концепції, ОУН мусить посилити мобілізаційні заходи приєднування, виховання і вишколення свіжих кадрів, яких завжди потрібно більше. Між іншим, велич сл. пам. Степана Бандери є в тому, що він був визначним теоретиком націоналістичної організації. Актуальними й правдивими є такі його твердження: "Найкращі ідеї й програми не спроможні формувати життя й розвитку, доки не знайдуться їх апостоли і борці, люди сильних характерів, віри, посвяти і чину." Або: "Коли процес живучої сили приросту загальмований, коли він припиняється з внутрішніх, чи зовнішніх причин, тоді такий рух слабне, підупадає, зникає." Тому, "революційний рух мусить бути насажений високими, пориваючими ідеями, кадри яких, їх боротьба й ціла діяльність пройняті найвищим ідейним напруженням - горінням." Завданням ОУН на найближчі роки є здобуття саме свіжих, ідейних і активних кадрів.

ОУН взяла на себе ще під час свого постановня відповідальну місію стати авангардною організованою силою в боротьбі за УССД. Цю місію ОУН сповняла гідно. Сьогодні не має іншої більшої від ОУН організо-

ваної, незалежної, української формації, що вела б безкомпромісову боротьбу за УССД. Група ОУН зійшла на політичні манівці й зреклася ведення власнопідметної, незалежної, української політики. Група ПУН-ІСНО /плавюківці/ явно потапає в советофільському, григоренківському й культобманному багні і веде діяльність, скеровану на поглиблення роздорів і конфліктів внутрі української спільноти. Тому перед революційною ОУН є надалі місія бути в авангарді боротьби за УССД!

Визвольна боротьба не легка, бо на цілу національно-свідому й національно активну спільноту, на старше, середнє і полуде покоління, йде шалений натиск світової машини "єдїнонедєслїмського" Дезїнформу. З рїзних бокїв вороги ідеї УССД ведуть наступ на українцїв, щоб ми перестали змагатися проти російської імперії, а щонайвище діяли в напрямї лібералїзації режиму в СССР з наміром обмежитися до екзистенції на рївнї етнічної меншини. Внутрі української спільноти проходить головно з боку ПУН-ІСНО та деяких менших груп космополїтїв-мінїмалїстїв мобїлізаційний рух, спрямований на відтягнення людей від державницького націоналїзму та протиставлення йому з позицій т. зв. культ-обмїну з УССР.

Пропагування "культ-обмїну" найлегше розпізнати, коли за ворога української нації вважається лише існуючий режим у СССР і комунїзм, а не російську імперію і російських імперїалїстїв, байдуже під якими вївісками вони виступають. Культ-обман є тоді, коли визначається позитивними вартостями прояви, що нїбито в режимових рамках УССР проявляється чи навіть процвітає українська культура. Хто є проти такого культурного обману, той добачує живучість української національної культури в першу чергу в підпіллі, "за ґратами" конц-таборів і тюрем чи на засланні, в напів-явному станї самвидавної творчості і на еміґрації у Вільному свїті. Культ-обмїнники йдуть на співпрацю з колаборантами окупаційної російської системи і з російськими інакомислячими від режимникїв еміґрантами, які виступають проти українського націоналїстичного руху.

Наші головні завдання в 1985 році на тлі існуючої ситуації такі:

1. На відтинку Рїдних Земель - посилити аналізу й наслїтлення стану, московського наступу й визвольних сил; посилити висилку вартїсних освїтньо-вїшкїльних та інформаційно-пропаґандивних матерїалїв; посилити заходи впливання на західні радіо-пересилання в Україну з наміром, щоб вони були якнайбільше правдивї, ідейно-вартїсні, національно-визвольницькї, щоб концентрувалися на державницькїй історії України, розкривали російське нацїовбивче уярмлення та інформували про українську національно-визвольну боротьбу; посилити чїткїсть та загострення боротьби з імперським культ-обманом.

2. На міжнародному відтинку - поширювати й загострювати психолоґїчну вїйну розкладання советської армії в Афґанїстанї по лїнії протиставлення воякїв уярмлених нацїїв проти російського імперїалїзму; дальше розбудовувати міжнародний протиросїйський фронт АБН, ЕРС і САКЛ; інтенсїфікувати визвольну політику ОУН на вашїнґтонському форумї та по всїх державах Вільного свїту; більше систематично поборювати російську імперїалїстичну еміґрацію та прихильникїв російської расистської імперії у Вільному свїті. Необхїдно урухомити бюро ОУН у Вашингтонї.

3. На внутрїшньо-українському відтинку - постїйно й більше напо-

легливо мобілізувати ідейно й морально українців біля ОУН; більше систематично плекати кадри організованих симпатиків ОУН; постійно розкривати при допомозі інформаційно-пропагандивних метод ворожі диверсії внутрі української спільноти; сильніше плекати вартісні ідейно-культурні прояви задля скріплення національного життя і підвищення якоевого рівня.

Треба посилити змаг за самобутнє національне і державницьке думання української спільноти проти розкладових автономістично-мінімалістичних тенденцій, ширених як ворогами ідеї УССД так і деякими українськими групами, які зійшли на манівці, втративши віру у власну націю. Треба більше енергії присвячувати поборуванню москвофільських і денационалізуючих впливів.

4. На церковному відтинку незмінно давати піддержку українським Церквам у соборницькому дусі з наміром якнайкращого їхнього служіння українському народові; давати всю можливу допомогу Помісній УКЦеркві скріплювати себе на патріархальних основах; нести всю можливу допомогу Катакомбній Христовій Церкві в уярмленій Україні; посилити підготовку ОУН до якнайвеличнішого відзначення 1000-річчя впровадження християнства в українській державі, як офіційної релігії української нації, що припадатиме 1988 року; поробити всі можливі заходи для здвигнення гідного пам'ятника вел. кн. Володимирові Великому у Вашингтоні; скріпити поборування як російського воюючого безбожництва так і колоніально-окупаційної російської псевдо-церкви в Україні та її впливів у світі.

5. На організаційному відтинку - посилити заходи приєднання свіжих і молодих кадрів; посилити внутрішньо-організаційну інформацію та ідейно-тематичну якість організаційної діяльності. С.А.

xx

Л. 3.

Деякі аспекти української визвольної боротьби

Стосовно становища в Україні й імперії, ми вже неоднократно підкресливали два складники, які переплітаються: ідейно-політичний бій, і як його послідовність, формування і протиставлювання українських національно-суспільних, культурних, церковно-релігійних і інших структур, накинених москалями. У системі тоталітарного терору не існують якісь спеціальні інструкції для діяльності і боротьби, а йде мобілізація широких кіл і з власного почину творення гуртів ододумців, непов'язаних організаційно-технічно, щоб ворог мав менше "вловимих" фактів для їх нищення. Такі гурти діють в одному напрямі, корисному для національних інтересів. Сам факт накинення українському народові суцільного протиставного й ворожого уявління системи і способу життя російською нацією викликає рух опору й є стимулом до визвольних чинів. Ця боротьба не потребує таємних інструкцій, а головно суттєвих мобілізуючих наряд ідей та гасел, співзвучних із стихійними процесами життя, і унапрямлвання їх авангардними групами, щоб образ і ідеал життя і творчості кожної ділянки був окрилений ідеєю УССД, як передумовою здійснення прагнень народу. У тому ОУН має особливу роль, якої стратегію і тактику не доводиться розкривати!

Хто студіював марксизм, той мусить ствердити, що це ніяка наукова ані соціально-економічна система, але це очевидний фантом-міраж, який найперше закорінився серед псевдоінтелігенції, а ніколи серед робітництва. Легендою є, що Маркс перший розкрив експлуатацію робітництва, бо уже перед ним низка соціальних теоретиків робила це, а

усі релігії світу, зокрема християнська, завжди підіймали соціальну справедливість. Маркс навіть не дав дефініції цієї його ославленої теорії кляси. Кляса у нього то раз економічного характеру, інший раз - аристократично-родового, ще інший - расового. Тому, коли він говорив про "безкласове" суспільство, то Маркс сам не знав, що він розуміє під клясою. Не марксозна теорія вела людей на барикади, але ідея соціальної справедливості, справедливості як такої. Ніхто не гинув за восьмигодинний день праці, за дрібні полегші, але за ідею справедливості чи свободи. Маркс навіть був проти профспілок /юній/, які захищали інтереси робітників. Сам він мав капіталістичну ментальність, а його "Капітал" не читали навіть визначніші лідери соціалістичних партій.

Наша боротьба, якої ідеї уточнені в нашій програмі з Великих Зборів, і наша стратегія, що є достосована до окупантської системи російського типу, щоб могли її якнайефективніше поборювати, постійно примінюються. Тут на місці буде пригадати Голод 1932-1933 років, як засіб російської національної політики, а не лише марксистської, бо ціллю було винищити український робочий люд, а не йому допомогти. Колективізація є російським антиукраїнським і антисоціальним інститутом. Приклад народобивчого голоду доказує, що суттєвим елементом нашої визвольної боротьби є революційна переміна усіх ланок життя, і виконання їх українським змістом. Коли в народі приходять до усвідомлення національної важливості кожної ланки життя, тоді партиципуючі українці стараються заповнити ці ланки українським змістом, витісняючи російський накинений зміст. Усвідомлення національної суті різних суспільних явищ спричиняється до формування гуртів одностудців, які за поміччю модерної технології й електроніки популяризують визвольні ідеї, чим зростає в народі визвольний революційний процес.

Різного роду провокації москалів із пофальшованими цитатами з наших відкритих публікацій, як це видно було з наклепів кагебіста Кухтяка з 1983 року, мають на меті компромітувати визвольний націоналістичний рух перед західним світом та перервати можливі зовнішньополітичні зв'язки, а перед народом творити ілюзію, немов ОУН контактується з осередками КГБ і є на послугах чужих розвідок. Але це загально відома брехня. Головне диверсійне завдання Москви відносно революційної ОУН: скомпромітувати пропонувану нами альтернативу до нуклеарної війни і купітуляції - концепцію національних революцій проти комуно-російської імперії.

Проте ж Афганістан, Ель Сальвадор, В'єтнам, Ливан і інші країни є прикладом безпорадності суперпотуг з їхньою наймодернішою воєнною технікою проти партизанської стратегії. Вже п'ять років товчуться москалі в Афганістані, і п'ять років ЗСА безпорадні у страху, як допомогти муджагедінам. З нашого погляду дуже важливим є політично-психологічна війна: радіопересилання і інші засоби для ідейного змагу з російською імперією. З того погляду доцільно завважити, що досі не має радіопересилань американських радіостанцій до Афганістану. З "Радіо Свобода" афганці дещо передають... по російськи. Якщо Радіо Свобода придержується демократичного плюралізму, то повинні бути в ньому працівники пропорційно до сили даного політичного напруження, а не лише ліво-ліберального.

Без Радіо Вільна Європа не було б такої широкої дії "Солідарности", бо польські передачі з цієї висильні стали "інструктивним зв'язковим". На приклад, точні описи страйку в Гданську, передавані кількакратно денно, були негайно стосовані у Варшаві, на Шлеську, в Кракові, Люб-

лині чи Познані. Модерні засоби комунікації- теж засоби революційної боротьби, а не лише політики гніту окупанта.

Російсько-мовні передавання "Радіо Свобода" технічно двічі сильніші від українсько-мовних, бо їх пересилають через територію України, й тому їх краще можна почути в Україні ніж українські. Російський відділ має 160 співробітників, польський понад 100, а український мав до недавна всього 15 людей. Але Україна є ключовою позицією в російській імперії. Тому український відділ повинен мати не менше, ніж польський. З боку Москви маємо постійно все нові докази вияву страху перед загрозою, яка чекає імперію з боку України. Україна й інші поневолені народи - Ахіллесова п'ята московської імперії!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Бакун

У СПРАВІ УСВІДОМЛЕННЯ І АКЦІЇ
відносно переселення народів, уярмлених в ССРСР, з їх автохтонної території під претекстом інтернаціоналізму і патріотизму "спільної" батьківщини та злиття націй в один советський народ

Нищення українського народу почалося ще з часів висилання українських полків на розбудову столиці Петрової Росії - Петербургу - і так продовжувалося воно століттями у мирний і воєнний час. У всіх імперських війнах Москви жертви несли українці. Здобуття колоній в Центральній Азії, у Підкавказзі, у війнах з Туреччиною, Фінляндією, у Першій і Другій світових війнах, а раніше у війні з Японією, українців висували у першу лінію смерті. Це був систематичний геноцид, що дійшов свого вершка в комуністичній системі колективізації для досягнення абсолютної влади над українським народом. Голодова облога України коштувала український нарід мільйони жертв. Але які б жертви не були, територія України залишалася українською, бо відтворення населення відбувалося внутрішнім українським потенціалом.

Сталін згадував про плян Москви переселити український нарід в Азію, але у час Другої світової війни таке завдання було неможливим лише тому, що цей нарід був більшим від татар і черкесів. Після війни, однаке цей плян реалізується систематично. Вивіз чи тиск для "добровільного виїзду" проводиться, головно молодих робочих сил, на новобудови у Сибірі та інших азійських займанщинах /освоєння цілих земель у Казахстані і т.п./. В Україні станула проблема браку робочих сил і "потреба відтворити" робоче молоде населення. Україна "відтворює" населення цим разом чужим елементом з інших поневолених країн. Відсоток москалів та інших національностей зростає виразно, а українців зменшується. Це стається не лише коштом малого приросту в українському народі, бо ті що родять дітей у великій мірі змушені виїздити з України, а залишаються старші річники населення, але головно тому, що приїзять молоді річники чужинців, що творять родини, діти яких чи то московського чи іншородного походження в Україні не лише росіанізуються, але й впливають на росіанізацію українського шкільництва та українців. В Україні тепер постійно зростає число різних національностей коштом автохтонного населення. Офіційно говорять у советській пропаганді і чванливо заявляють, що Україна багатонаціональна республіка.

Тепер іде бій вже не лише з українським народом, але бій за його ТЕРИТОРІЮ. Найродючіша земля у світі з найкращим на землі кліматом є притягаючою територією не лише для москалів, але і інших народів,

що "інтернаціоналізуються" московською мовою і культурою в Україні, "зливаються" з московським народом навіть у мішаних подружжях із українцями.

Шістдесятрична практика дістала своє явне проголошення у промові Андропова і у виясненні її Щербицьким та "схваленням" зборами КПУ в Києві 25 березня 1983 року:

"Заслужавши і обговоривши доповідь члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КПУ товариша В.В.Щербицького, збори активу республіканської партійної організації постановляють:

1. Цілком і повністю схвалити положення і висновки, які містяться в доповіді генерального секретаря ЦК КПРС тов. Ю.В.Андропова "Шістдесят років СРСР", і покласти їх в основу всієї організаторської і політичної роботи партійних, радянських, господарських органів і громадських організацій республіки. Зосередити зусилля комуністів, усіх трудящих республіки на виконанні плянів одинадятої п'ятирічки, збільшення вкладу УРСР у зміцнення і розвиток ЄДИНОГО СОЮЗНОГО НАРОДНОГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ.

2. Збори партійного активу вважають найважливішим обов'язком усіх партійних, радянських, господарських, громадських організацій забезпечення найбільше раціонального використання, з урахуванням ЗАГАЛЬНОСОЮЗНОГО ПОДІЛУ ПРАЦІ І ВСЕБІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ соціалістичної економіки, виробничого і наукового потенціалу республіки, її природних ресурсів для дальшого нарощування промислового і сільськогосподарського виробництва в інтересах успішного розв'язання найважливіших ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНИХ ЗАГАЛЬНОНАРОДНИХ завдань.

Забезпечувати і далі активну участь трудових колективів республіки в розвитку нечорноземної зони РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ, ОСВОЄННІ ЗАХІДНО-СИБІРСЬКОГО нафтогазового комплексу, спорудженні БАЙКАЛО-АМУРСЬКОЇ магістралі, газопроводу УРЕНГОЙ-ПОМАРИ-УЖГОРОД та інших найважливіших народногосподарських об'єктів ЗАГАЛЬНОСОЮЗНОГО ЗНАЧЕННЯ.

3. В умовах ЗРОСТАЮЧОЇ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ, НАУКИ, КУЛЬТУРИ, ВСЬОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ КРАЇНИ найважливішим завданням обкомів, міськомів, райкомів партії, Рад народних депутатів, профспілкових, комсомольських органів є послідовне ВТІЛЕННЯ В ЖИТТЯ ПРИНЦИПІВ ЛЕНІНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ КПРС, утвердження високої КУЛЬТУРИ МІЖНАЦІОНАЛЬНОГО СПІЛКУВАННЯ, ГАРМОНІЙНИХ, БРАТЕРСЬКИХ ВІДНОСИН УСІХ НАЦІЙ І НАРОДНОСТЕЙ У ПРАЦІ І ПОБУТІ. Необхідно підвищувати роль БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ ТРУДОВИХ КОЛЕКТИВІВ У ВИХОВАННІ ТРУДЯЩИХ У ДУСІ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМУ, ДРУЖБИ-БРАТЕРСТВА НАРОДІВ СРСР.

Забезпечувати належне представництво в партійних і радянських органах /України/ ТРУДЯЩИХ РІЗНИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ, строго керуючись при цьому ленінськими принципами добору і ВИСУВАННЯ працівників з урахуванням їх ділових та МОРАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ЯКОСТЕЙ."

Від Сектора Культури, Референтури Науки, залучуємо запитник, що його треба перевести відповідними чинниками Організації із довіреними особами, що мають зв'язок з рідними в Україні, чи їх відвідують, або вони з ними стрічаються у різних умовах і з різних нагод. Цей запитник має послужити студійним матеріалом для вивчення процесу виселення українців з України і заселення її москалями та московізованими неукраїнцями із інших республік, який кожного року посилюється і постійно ослаблює автохтонний потенціал України.

З А П И Т Н И К

для опитуваних осіб, що відбувають поїздки в Україну для відвідин родин, або членів родини з України, які відвідують рідню у вільних країнах, чи є в листовному контакті

Ті, які виїждять відвідати родини в Україні, повинні дістати інформацію: говорити лише з довіреними людьми, переважно на тему соціальних умов, стану безробіття, переїздів за працею для пошуків за нею, головно молодшого покоління тут, щоб осмілити тамтешніх людей говорити про ці справи там. В листах питання формувати дуже обережно, щоб не звернути уваги цензури. Імен і прізвищ у запитнику не ставити. Вистане подати інформації, потрібні для статистики про рух населення у районах і областях України та його виміни між республіками ССРСР у плані використання продуктивних сил в розбудові економії ССРСР, інтернаціоналізації населення республік, його росіянізації і злиття у "совєтському народі" та в його "єдиній батьківщині - ССРСР".

Питання:

- Яка область, який район?
- Місцевість: сільська чи міська?
- Як із працею? Чи легко дістати працю?
- Де можна краще влаштуватись на працю: в Україні чи поза Україною?
- Чи треба виїздити за працею з України і чому?
- Де краще платять за працю: в Україні чи в інших республіках?
- Чи виїхав хто з вашої родини, або місцевости за працею і скільки осіб? Куди вони поїхали: в іншу область України, чи іншу республіку?
- Як справи зі студіями на високих школах України? Чи легко дістатись на студії в університеті, або в технікумі?
- Чи в найближчому вашому університеті або технікумі студіюють переважно місцеві студенти, чи приїжджі з інших республік ССРСР?
- Куди легше дістатись на студії, в Україні чи поза Україною?
- Де легше дістати працю після закінчення студій: в Україні, чи в інших частинах російської імперії?
- Чи на новобудовах індустрії в Україні працюють місцеві сили, чи спроваджені з інших республік? Або т. зв. міжнародні бригади?
- Чи спроваджені чужинці по виконанні новобудов виїжджають на нові проекти, чи залишаються на місці здійсненого проекту?

Питання:

- Скільки членів родини опитуваний має в Україні?
- Скільки з його родини виїхали з України?
- В якому районі, області, вони живуть; в сільській чи міській місцевості?
- Вік крєвного, що виїхав /приблизно/?
- Стать /чоловік чи жінка?/, вільний чи одружени?
- Освіта,
- професія,
- Куди виїхав: область в Україні, або в яку республіку ССРСР?
- Рід праці /зайняття/,
- Час контракту /рік, два, шість, на постійно/,
- Якщо одружений: виїхав з родиною, чи тільки сам?
- Чи виїзд з власної волі чи у висліді вербування урядом?
- Чи виїзд викликаний браком праці у власній області, республіці?
- Чи є різниця у зарплаті в місці, яке покинув та куди переїхав?
- Коли виїхав, на яку будову?
- Якщо повернувся, коли?
- Якщо не повернувся, чому?/продовжив контракт, не міг дістати праці, не міг приписатися у власній області або республіці?
- Чи одружився на чужині?
- Коли одружився, з членом якої національності?
- Якою мовою говорять мішані подружжя у вашій околиці /укр. чи рос./?

Б. Русак

Завдання Військового Сектора сьогодні й завтра

Мілітаризація членів і симпатиків ОУН, як необхідний чинник у вдержуванні нашої революційної організації на засаді законів існування кожної революційно-визвольної організації, є вимогою сьогоднішнього дня. Тому не мале значення має твердження, що без мілітаризації наших кадрів, ОУН втратить свій характер. На тлі революційних понять і концепцій, у процесі служіння народові має стояти людина озброєна не лише духово, але також фізично та технічно.

Маючи за собою досвід у розбудові військового сектора, нам слід реалізувати конкретні й актуальні завдання, реальні під сучасну пору, як в підневільній Україні так і на еміграції. Беремо під увагу надзвичайну складність української визвольної проблематики, але й konieczність глибше проникати явища нашої визвольно-революційної підготовки.

Проблеми революційно-визвольного зриву

З погляду військового сектора всі види боротьби проти ворогів України назвемо війною і розглянемо цю війну у трьох основних аспектах: 1 - психологічному, 2 - політичному, і 3 - фізичному. Згідно з досягненнями військового мистецтва, треба пригадати, що основними ділянками військового думання є тактика і стратегія, які кладуть свою печать вже на самому плянуванні воєнних дій. Так у ділянці тактики, як і стратегії визначаються в основному дві сторони: ми і противники, і розгляд намічених вгорі трьох аспектів війни мусить ясно і точно устійнити, про що і про кого мова, про нас і наші сили та засоби, як теж про противника і його сили та засоби. Нарешті так у тактиці, як і в стратегії чи не основну, а може навіть і вирішальну роль грають елементи відповідного часу, території та ініціативи. Ці чинники мусять керувати всіма нашими плянами, щоб перевести війну при мінімальних власних втратах і закінчити її повною перемогою над противником.

Ад 1. Психологічний аспект війни. В тісній співпраці з Проводом, СВС ОУН розробляє детальні пляни революційно-визвольної дії, а саме: а/ використати концепцію АБН у військовій ділянці, тобто творити підстави для спільної військової дії поневолених народів - спільний ворог, дружність по зброї, військові союзи.

б/ розробити пляни поширювання військової інформації та дезінформації з углядженням психологічної вартости окремих акцій військової пропаганди.

в/ підтримувати бойову мораль і національного духа як теж почуття національної бойової солідарности шляхом відповідно продуманих акцій, як на приклад - робити різними пересторогами відповідальними за дії московських частин вищих і нижчих ворожих старшин і т.п.

г/ поширювати лицарськість духа власних сил і почуття моральної погорди до сил ворога.

г/ поборювати атмосферу страху перед ворожими силами шляхом аналізу їхніх промахів і слабостей.

д/ постійно скріплювати загальну атмосферу віри і певности в нашу перемогу над ворогом-окупантом.

е/ розкладати противника /"за що гинеш?"/ амнецією для тих, хто переходить на наш бік і ворожістю до тих, хто продовжує проти нас воювати.

є/ продумати відповідні заходи для ширення серед ворожих сил страху перед зустріччю з нашими силами.

ж/ старатися досягнути високого рівня виховання старшин, підстаршин

і стрільців, щоб збройні сили ОУН і революції відзначались найвищим станом бойової вартости, мужности та ідейности на службі Українській Нації.

визвольної

Ад 2. Політичний аспект війни. Хоч політика в основному є в руках Проводу ОУН, то СВС розробляє деякі практичні заходи, а саме:
а/ опрацьовує тексти відповідних летючок і закликів до ворожих збройних сил, окремо до росіян і окремо до поневолених народів і для цього притягне націоналістів інших уярмлених націй.
б/ придумує тексти перепусток вільного переходу на наш бік в умовах всіх націй в російській імперії.
в/ приготує український військовий кодекс, спертий на Женевській конвенції.

визвольної

Ад 3. Фізичний аспект війни. Його ділимо на дві частини, а саме готування СВС перед початком революційних бойових дій, в цьому й тут, начужині, і готування після відкриття ширших дій проти ворога революційними силами.

А. Передреволюційні готування.

а/ питання кадрів, а саме реєстрація молоді для військової служби в евентуальних українських військових частинах;
б/ реєстрація українських старшин, підстаршин і вояків в чужих арміях для евентуальної служби в українських військових частинах;
в/ організування відповідних вишколів з наголосом на повстанську війну так на українській, як і на ворожій території;
г/ опрацювання потрібних матеріалів, тобто військових вишкільних підручників на основі досвіду УПА та інших партизансько-повстанських армій;
г/ опрацювання організаційних плянів українських збройних сил;
д/ розроблення плянів українізації імперських советських військових частин у часі революційної визвольної війни з узглядненням національних проблем їхнього складу;
е/ взявши під увагу, що бойовий командний склад визвольної армії постане в переважній більшості із людей на місцях, - розроблення плянів створення політичного командного складу з чітким державницько-самостійницьким світоглядом для забезпечення суцільности українських збройних сил і зосередження їх бойової вартости;
є/ складення списків і збірки військової літератури, особливо важливої для ведення революційно-повстанської війни;
ж/ виготовлення програм і плянів військових вишколів різного типу;
з/ зорганізування кількох груп військових інструкторів-вишкільників;
и/ проведення ряду вишкільних курсів, організування вишкільних військових таборів, щоб дати підставовий повстанський стрілецький вишкіл. Для здібних випускників тих курсів організування дальших підстаршинських і старшинських вишколів, доповнюючи таким чином кадри членів з військовою, бодай теоретичною підготовою.

Б. Збройно-революційна боротьба.

Ясно, що умови і потреби справжньої бойової дії не дадуться вкласти у конкретні точки вже тепер, але деякі напрямні можна встановити із наміром психічного готування до відповідних дій:
а/ залізною рукою переводити організацію українських збройних сил у всіх тактичних спроможностях із генеральною лінією на творення великої революційно-повстанської армії із відповідним розмахом /мобілізація, дисципліна, політичне обличчя, поведінка, бойовість/;
б/ на здобутих територіях встановляти міцну українську владу у повному переконанні про перемогу української зброї;

- в/ встановляти негайно вишколи і школи для підстаршин і старшин та перевишколи службового складу ворожої армії, зокрема під національним та політичним оглядом;
- г/ все економічне та суспільне життя звільнених територій України переставляти на воєнний лад в напрямку зосередження всіх зусиль для посилення збройних сил і перемоги над ворогом;
- г/ бойовими революційними засобами стримувати еventуальну евакуацію українського національного добра з України на терени Росії;
- д/ при всіх обставинах переносити воєнні дії на територію противника, при застосуванні тактики і стратегії атаки, а не оборони.

Висновок: повищий нарис пляну праці військового сектора має максимальний характер, хоч ним абсолютно не можливо охопити всіх ділянок і несподіванок, які приносить практичне життя. Ясно, що виконання повищих плянів вимагатиме передусім кадрів і це питання на сьогодні стоїть на першому місці. Від вирішення цього питання залежатиме у великій мірі ступінь виконання наведених завдань.

Діючи за принципом, що життя це рух, нам треба далі зміцнювати нашу активність шляхом продовжування мілітаризації нашої молоді всіма доступними засобами.

XX

Мирослав

До ситуації в Україні й в імперії

Банкрутство большевицької системи в Україні й в імперії взагалі унааявнюється передусім у тому, що Москва приневолена ще більше посилити русифікаційний курс поневолених нею народів. Це - свідоцтво того, що їй не під силу вже мобілізувати членів поневолених народів ідеєю марксизму-комунізму, а необхідно, для вдержання імперії, відкликатися до історично виправданого російського шовінізму без жадного прикриття, щоб тим мобілізувати російський нарід.

Накинувши силою большевицько-російський спосіб життя, Москва закріпачила всі ділянки життя уярмлених народів протиприродними для них змістом і формами. Большевицько-російському імперіялізмові протиставлять підбиті народи свої власні соціальні, культурні та економічні структури. Для прикладу, такими власними структурами є УАПЦ і УПКЦ, принцип власності і ділчності, свободи і народоправства. Аналогічні антиросійські структури є у всіх підбитих народів, особливо ісламських. Постійний і безперервний змаг за приватну власність на землю і наявна вищість її продуктивності від колгоспної засвідчує живучість зав'язків цих національних структур. Подібно страйки, які останньо знову відбулися в деяких промислових містах України /Кривий Ріг, Київ/, підтверджують протиставність робітництва до накиненої російської господарської структури. Через те, що зміна імперської структури не є можлива без знищення політичної і збройної окупації та національного визволення, то це надає кожному явищу національно-політичний характер, тобто зосереджує усі процеси в одному напрямі - відвокування української держави. Ця свідомість все ширше й ширше зростає в українському народі. І цьому процесові не всилі протиставитись ніякий терор, бо суцільна протиприродна окупаційна система сама по собі вже витворює таку ситуацію. А ця система не може змінитися еволюційним шляхом. Лявіруючи від частинної децентралізації економіки, що її розпочав був на початку

минулого року Андропов, а політбюро КПСС затвердило в серпні 1984 р., до поновного повороту до суцільної централізації, що сталося на жовтневому пленумі ЦК, свідчить про зачароване коло системи, яка ніколи з нього не вийде, бо СРСР це не гомогенна держава, але імперія. Децентралізація господарки означала б розхитання системи в її основах. Знов же централізація з допомогою сили доводить і вже довела до відставання економіки, а особливо сільського господарства, на цілі десятиріччя в порівнянні із західними країнами. Покищо все остається по старому: задержано строгу централізацію усіх ділянок життя, що є природним для російського способу життя. Але це є протиприродним для всіх інших народів, що викликає постійні зудари всередині імперії. Щоб держати російський наріз у постійному місянистичному напнятті, потрібно йти на нові підбої, на дальшу експансію.

Та це знову ускладнює ситуацію панівного народу, який не може нікому довіряти, лише самому собі, і всюди мусить мати своїх, москалів, як ключників-тюремщиків все нових здобутих країн. Це теж поширює фронт поневолених та мобілізує все нові загрожені народи. Тому фронт ворогів Росії зростає. Пропорція поневолених до поневолювачів зростає в некористь поневолювачів. Отже це чергове, після економічного, зачароване коло імперії, з якого нема виходу.

Характеристичним показником внутрішніх проблем імперії є ситуація у Польщі. "Солідарність" зробила напочатку основну помилку, коли переговорюючи з Ярузельським прийняла, що говорить з польським партнером. На ділі вона переговорювала з москалями через їхнього уповноваженого Ярузельського, а у висліді заіснував воєнний стан і прийшло до ліквідації "Солідарности". Російська комуністична система знає лише єдиновластя, а не двовластя, а вже ніяк тривластя, до чого доходило в Польщі - режим, католицька Церква і "Солідарність". З допомогою бруталної сили покищо придушено розбурхану польську національну стихію, але її не знищено. Основною наукою, що її польські патріоти повинні винести з цього періоду, є, що Польща не всилі сама визволитися з російської орбіти, хоч її ситуація є набагато кращою ніж України, бо і двері до Заходу частинно відкриті, і релігійне життя проходить менш-більш добре, і культурна діяльність провадиться у немалій мірі у польському дусі. Таке визволення є можливе єдино у спільному фронті з іншими поневоленими народами, і така концепція, наша концепція, здобуває визнавців серед польських політичних кіл, особливо всередині країни, в підпільних осередках. Цей зворот є корисний теж для нашої боротьби, бо він скріплює фронт проти основного нашого ворога - Московії. Перехід у підпілля польських патріотів і їхня концепція дальшої боротьби у спільному фронті з іншими народами, є великою загрозою для московських окупантів і підсиленням визвольної боротьби всіх народів.

Тепер суть у тому, щоб у всіх поневолених народів скріплювати визрівання революційної ситуації і координувати дії підпільних рухів. А це визрівання стається також за поміччю найдрібніших дій і гасел у всіх ділянках життя народів, скерованих проти окупантів і на скріплення національних почувань, національної гордості, патріотизму і готовости понести особисту жертву для добра народу. Для ілюстрації настроїв в українському суспільстві в Україні і його стремління та побажань теж до нас, які на чужині, наведемо уривки двох найновіших документів українського підпілля:

"Система виховання дітей і дорослих, яка мала створити ерзац релігійної обрядовости у вигляді світських державних свят та нових ритуалів /напр. кількадедне свято з нагоди 1-го травня, світський

державно-обрядовий ритуал вінчання, надавання імен дітям тощо/ не задовільнила народу, не заповнила порожнечі по насильно вирваних релігійних віруваннях. Молодь шукає збагачення духовного життя у відновленні старовинних українських національних звичаїв /колядування зустрічі у свято Купала/ та релігійних вірувань. Потасмно вінчаються в церкві та хрестять там дітей. Частина шукає правди в релігійних сектах і т. п. Видання етнографічного нарису Олекси Воропая "Звичаї нашого народу" варто б більше поширити в Україні. Разом з цим є великий попит на добру художню літературу та історичні праці. Зростає відчуття, що Україна є першим по праву і прямим спадкоємцем традицій Київської Русі і тих усіх раніших пракоренів і нашарувань, які вона влила у свій державний та культурний організм. Тому то й так наполегливо 'помиляються' російські вчені, які все руське називають 'руським', спекулюючи, що цей капітальної ваги нюанс не буде помічений зарубіжним читачем, а ототожнення руського з російським таким шляхом буде закріплюватися. Роковини 1000-ліття хрещення Русі-України створюють досконалу нагоду і можуть бути використані як початок чергового великого зрушення свідомості та духовної обнови українців в Україні і повсюди. Вже тепер Україна чекає на українські біблії. Цікаво відмітити, що на 'чорному ринку', як кажуть, ціна її сягає навіть висоти двомісячного заробітку, тобто дорівнює кількості карбованцям.

Часопис 'Шлях Перемоги' й інші роблять вельми важливу роботу, ведучи гостру аргументовану полеміку з різними фальсифікаціями, з політичною брехнею та демагогією радянської політичної публіцистики, коли спростовують факти, показують правду. І це роблять добре. Дуже потрібно воно і це треба продовжувати, так само як і хроніку репресій у Союзі.

Існує велика потреба поширення правди про УПА серед широких кіл українського суспільства /зокрема серед молоді/ та й серед інших національностей, протиставлення правди проти розповсюджених версій про цей героїчний історичний подвиг як про незрозумілі розбишачтва 'банд', гітлерівських прислужників і т. п. Правду про УПА, як про збройну силу народу, який шукає власного шляху для вільного існування, стаючи на прю зі всіма своїми ворогами, треба постійно достарчати для підростаючого покоління.

Поряд із суто історичними працями, мемуарна література - спогади учасників, очевидців і в'язнів гітлерівських концтаборів - може відіграти дуже важливу роль.

Доносити правду до українського читача - це також видавати твори тих усіх видатних письменників давнішого і недавнього минулого поколінь, по яких хочуть затерти слід у літературі і в літературній свідомості народу, і тих сучасних нескорених творців, що не вміщаються у рядах 'ідейних вимог', тому вони або репресовані фізично, або викинуті поза межі літературного життя, не друкуються і не беруть участі в нормальному літературному житті."

Даючи правильну оцінку ситуації всередині імперії, про що була мова на вступі, у другому згаданому вгорі документі є теж оцінка міжнародної ситуації і ролі української еміграції. Цитуємо:

"На нашу думку, політика детанту і рівноваги сил не може бути альтернативою до атомної війни, бо вона загрожує знищенням цілого світу. Єдиним способом уникнення небезпеки атомної війни та реалізації резолюції Об'єднаних Націй про деколонізацію, є використати

визвольні рухи поневоленних народів для розвалу імперії і відновлення на її просторах самостійних національних держав.

Особливу роль в тій справі повинна відіграти українська еміграція, що повинна поширювати ці ідеї серед народів вільного світу, як теж концепцію АБН, бо тільки спільним зусиллям всіх народів можна буде досягнути мету.

Немає успішної боротьби за людські права в поневоленних народів, а є тільки проблема боротьби за самостійні національні держави, в яких поодиноким людина щойно буде могла користуватися повністю людськими правами.

Боротьба поневоленних народів за розвал російської імперії дає теж велику нагоду західним народам уникнути атомної війни і забезпечити мир на довгі роки. Ми віримо, що вільний світ це зрозуміє і буде підтримувати нашу боротьбу за українську самостійну державу і за самостійні держави інших поневоленних народів російської колоніальної імперії."

Як бачимо з цих двох наведених документів українських патріотів на Батьківщині, український народ, хоч перебуває у важких обставинах московської окупації, не тільки не піддається ворогові, але й знаходить в собі силу до наступальних дій на всіх відтинках життя в Україні та видвигає ідеї і стратегічну плятформу для порятунку цілого світу від загрози з боку російського імперіалізму.

Нашим святим обов'язком повністю і всеціло є підтримувати цю боротьбу нашого народу аж до її переможного закінчення - відвоювання УССД.

XX

Ярослав Стецько

Під знам'ям ОУН!

/Слово на відправі Активу В-Б, листопад, 1984/

Дорогі Подруги й Друзі!

Вітаю Вас сердечно і жалю, що не маю змоги особисто бути на відправі. Найперше хочу висловити Вам признання і подяку від Проводу і від мене особисто за велику роботу у користь визволення України, що Ви її проробили за останній рік. Про те, як глибоко переживаєте Ви усе світле і велике у житті нашої нації і в боротьбі нашої Організації, засвідчують хоча б останні місяці й тижні, коли Ви величаво і надзвичайно численно вшанували з самопосвятою і жертвенністю відхід від нас у вічність святого України Патріярха Йосифа в Римі, 25-річчя загибелі з руки ворога Провідника ОУН Степана Бандери у Мюнхені, а згодом теж у Лондоні з небуденною кількістю учасників, та 40-річчя постановня УГВР, що було одночасно відданням шани Голові Генерального Секретаріату УГВР - ген. Романові Шухевичові й усім членам УГВР, які впали на полі слави.

Всі ці відзначення унааявнюють живу і гарячу любов у Ваших душах до нашої Батьківщини-України та активне служіння їй. Молоде покоління завжди матиме подив і пошану до усіх тих зі старшого покоління, які не втомилися і не знемоглися на довгому шляху праці і боротьби за здійснення найвищих ідеалів нації - її волі і державної незалежності. Ви гідно несете вже довгі роки прапор визвольної боротьби,

прапор ОУН, і цим зорієнтовуйте на себе наші наймолодші кадри, наше Юнацтво, і цілу спільноту, які мусять брати приклад з Вас у служінні Великій Справі.

Патріярх Йосиф, який із небесних висот дивиться на нас усіх, зокрема на молоде покоління, яким так дуже дорожив, своїм героїзмом кличе нас йти Його слідами, слідами мучеників і героїв. Глядить на нас і великий Митрополит Василь Липківський, замучений московськими безбожниками. Споглядають Степан Бандера, Роман Шухевич і безчисленні когорти борців-героїв, які впали на полі слави. Їх дух вітає над нами! Для Вас, Подруги і Друзі, вони не лише приклад, але й мірило Ваших зусиль, критеріїв, якими маєте міряти своє горіння ідеєю, свій український патріотизм, свою жертвність і самопосвяту. Без огляду на віровизнання кожного окремого з нас, треба студіювати Завіщання Мученика за Христа і Україну, Патріярха Йосифа, бо не лише конфесійні справи є предметом Його вчення, але український соборницький патріотизм і київське героїчне християнство, подібно до вчення Митрополитів Липківського і Борецького. Єдність патріотичної української ідеї з християнською є теж в основі вчення Степана Бандери і Романа Шухевича, є вона у вченні ОУН, її Великих Зборів. Коли читаємо прославу Патріярха Йосифа найбільшим у світі захисником катакомбних Церков, голландцем о. ван Стратеном, то огортає нас гордість, що Україна видала таку універсального розміру постать, перед якою схиляє голови увесь християнський і цивілізований світ. "Такий був шлях святих усіх віків..." каже отець ван Стратен і громить наших слабодухів з рабською душею, а прославляє тих, які є вірні героїчним ідеалам Святого України! Отже читайте Завіщання Патріярха Йосифа й Прославу о. ван Стратена: Завіщання Мученика за свій нарід і за весь християнський світ і могутній голос речника героїчного християнства Заходу, який клонить голову перед Великим Українцем.

Будьмо горді, що ми є українцями, що ми є націоналістами, а Ви зокрема, Подруги і Друзі, за те, що належите до тих найвірніших, які чином доказали свою вірність ідеям Святого України і стали прикладом для численних учнів о. ван Стратена, як треба служити ідеям і заповітам Мучеників. Ваш довголітній бій не проганий, без огляду на те, що чинитимуть тепер слабодухи після смерті Велетня. Пам'ятаймо, що ніхто ще не виграв бою проти легенди мучеників, проти героїв і героїзму життя. Легенди і міти бувають сильніші за щоденну дійсність, бо легенди стають вкінці дійсністю.

Легендою став уже Степан Бандера, його вчення, його теоретичні праці. Його прогнози виявляються правдивими. Вони є основою для студій перспектив нашої боротьби молодим поколінням. Це не є припадок, що автор у "Сандей Телеграф" висуває прогнозу, що до тридцяти років головна вулиця Києва - "Хрещатик" буде перейменована на "вулицю Степана Бандери".

Цей 1984-ий рік багатий і у міжнародному відношенні щодо виявів зрозуміння значення України. Схвалення Конгресом ЗСА резолюції про засудження народовбивства України москалями голодовою облогою 1932-33 років, як теж проголошення Президентом ЗСА Роналдом Регеном 4-го листопада 1984-го року ДНЕМ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ОРГАНІЗОВАНОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ мають далекосягле значення для української визвольної справи. Також постійне засуджування Президентом ЗСА кожного вбивства москалями українських політичних в'язнів - Тихого і Марченка - або включення у проклямацію Тижня поневолених народів "самотнього героя - ув'язненого українського патріота Юрія Шухевича", єдиного прізвища

за увесь час проголошування Тижня поневолених націй, це дуже знаменне явище. Це явні показники, що українська справа стає актуальною чимраз більше і більше, теж у вільному світі.

Та вирішальною є і буде боротьба в Україні, хоч не менше важливою для пропаганди тієї боротьби є наша акція серед народів Заходу, які сьогодні є теж zagrożені російським імперіялізмом. Наші акції мусять бути пов'язані з боротьбою в Україні. Проти мордів наших патріотів-борців в Україні чи на просторах імперії треба спільно стати нам усім. Треба широких акцій за розвал російської імперії, в обороні переслідуваних, мордованих, катованих! Треба піднести голос протесту, треба боротися теж тут. Нові методи, нові форми завжди актуальні. Декому потрібно отрястися з байдужости і ставати у перші лави боротьби тут, на Заході, і одночасно приготуватися до включення у боротьбу там, в Україні, у відповідний час. Ми вже тепер повинні включитися у певній формі в боротьбу в Авганістані, куди ми тричі висилали наших представників; останній раз влітку 1984 р.

У польському суспільстві починають подекуди визрівати переконання, що без визволення України, без її самостійности, немає самостійности Польщі. Концепція фронту поневолених націй стає чимраз більше актуальною і для вдумливих поляків. Стже і на цьому відтинку спільної боротьби ми мусимо бути чуйні і активні.

Розпрацьована нами концепція розвалу російської імперії і системи з середини, як альтернатива до атомової війни, стає актуальною в компетентних колах Заходу. Стже не лише у скарбницю ідейно-морального відродження світу ОУН вносить свій суттєвий вклад, але й не менше у комплекс воєнної стратегії. Очевидно, передумовою реальности кожної політичної чи стратегічної концепції є існування і дія носіїв даної ідеї, тобто існування і дія Організації. Без Організації, як носія і реалізатора, і найкраща ідея буде нереальною. Тому не лише на ідейний комплекс, не лише на систему ідей ОУН і її політично-стратегічних концепцій, іде сьогодні концентричний наступ ворога, але зокрема і на її носіїв - шляхами розкладу, дезінформу, дискредитації, очорнення і знецінювання активних людей. З тою метою поширюється і проповідується культ гедонізму, аморальности, наркоманії, всякого роду лівизну, знецінюється релігію, патріотизм, родинне життя тощо. Предметом наступу ворога є кожний член і симпатик ОУН, а головно наша молодь, студенти, молоді кадри.

Пригадаю советську пресу і журнали, в яких московські вислужники постійно ширять наклепи проти еміграційної спільноти, як нібито ворожої до даних держав, в яких проживають, в тому сенсі, що зле є, що еміграція плекає свою ідентичність і окремішність і не прагне асимілюватися. Тому нібито ОУН є підривною силою в цих державах за плекання українських національних ідей та одности спільноти. Вся така ворожа писанина є для виправдання російщення в середині імперії і ради того, щоб вбити сумління вільного світу, яким є, за словами през. Регена, еміграційна спільнота поневолених народів, яка не асимілюється, а корінням своєї культури, традицій, самопочуття живе в Україні і в інших поневолених країнах. Тому слушно Папа Римський, відвідуючи українців у Вінніпезі, звертався до них як до Українського Народу в Канаді, а не як до канадців українського походження, і їхню батьківщину назвав він Україну, а не Канаду.

Нашим центральним завданням на цьому етапі є зберегти і поширити

наші кадри, особливо молоді кадри і Юнацтво, а в ширшому розумінні - всю нашу молодь, і зосередити нашу увагу на систематичне й плянове виховання і вишкіл у всіх ділянках життя і діяльності всієї нашої спільноти, а особливо нашої Організації, як її авангарду. Пляни праці з молоддю стосувати не тільки в окремих товариствах молоді, але теж оприлюднювати їх, щоб стали вони власністю ширших кіл молоді. Цікаві і правильні думки були висловлені одним молодим автором у доповіді для молодих членів СУБ і їх доцільно було б подати в нашій пресі до відома для інших теренів.

Для молодих кадрів і юнацтва дуже важлива систематичність дії. Сходини мусять відбуватися періодично, що кілька тижнів. Предметом таких сходин повинні бути наступні теми: а/ ідеологічно-політичні проблеми; ідейний бій проти наступаючого ворога, ідейне озброєння, самоутвердження у власних правдах, моральне оновлення. Для цього потрібно запізнатися з життєвим шляхом сучасних героїв України, студіювати історію ОУН і картини з судових процесів Данилишина, Біласа, Бандери, життєвого шляху Юрія Шухевича, героїв УПА-ОУН з воєнних і післявоєнних часів, Михайла Сороки, Галини Дидик, Алли Горської, д-ра Володимира Горбового, і Валерія Марченка чи Олексія Тихого з найновішого періоду боротьби; б/ вишкіл конспіративно-розвідочний, студії метод дії КГБ, протидія їм, студії й інструкції для поведінки після арештування, під час слідства, на процесі; в/ акції на чужині під кутом інтересів боротьби українського народу, зовнішньо-інформаційна й дипломатична діяльність; г/ фізична заправка молоді, моральна мілітаризація, протидія на розкладовий пацифізм, військові вишколи; г/ вишкіл знавців краєвої дійсності, студії ситуації в Україні і в імперії, підготовка до дії в Україні у різних ситуаціях.

Наша наукова діяльність має також служити потребам визвольної боротьби в Краю і на зовнішньо-політичному полі. В Україні потребують синтетично опрацьовану історію України від прадавніх часів по сьогодні, історію ОУН-УПА і дво-фронтної війни в 40-их роках. Для зовнішньої дії потрібно працювати про економічний потенціал України і інших. Все це даю під роздум нашим науковцям, які повинні включитися у цю важливу ділянку нашої праці.

З інформацій зібраних від приїжджих з України можна сконструювати повний мозаїчний образ ситуації в Україні. Тому кожний член є зобов'язаний, при кожній нагоді, збирати такі вістки від приїжджих і передавати їх своїм зверхникам, заховуючи при цьому відповідну обачність.

Пам'ятаймо, що ОУН є головною силою визволення, головною сьогоднішньою гарантією збереження чистоти ідеї української державності і революційно-визвольного шляху для її здійснення. Вона є орієнтиром і дороговказом, вона є сумлінням світу через свої міжнародні пов'язання, через АБН, через Європейську Раду Свободи, через Світову Протикомуністичну Лігу, а найважливіше - через визвольно-революційну боротьбу України і діяльність нашої еміграції в самостійницькому дусі, через дію кожного українського патріота, самостійника, націоналіста. На дію Організації і комплекс її ідей звернули увагу важливі чинники вільного світу, що засвідчило урочисте відмічування Акту 30-го червня 1941 року, УПА, АБН у Білому Домі і Конгресі ЗСА за участю Президента, і послідовні дальші виступи. Все це налякало Москву, і вона зааранжувала відому провокацію з пресконференцією у Києві, метою якої було добитися зірвання наших можливих контактів з вирішальними чинниками Заходу, сугеруючи їм буцім-то дія ОУН в Україні є контрольована КГБ, а тим чином ставка на організовану українську силу в Україні є нереальна, отже і довір'я до ОУН є ілю-

зійне. Цю ставку Москва програла.

ОУН не зійде зі свого шляху за жадних обставин і не зважаючи на різні перешкоди вона буде далі продовжувати свої світлі традиції героїчної епохи нашої історії, яка в Україні продовжується по сьогодні. В Україні виростають молоді кадри ОУН; вони мусять рости і тут, бо ОУН є голосом народу! І найважчі удари не зломлять її! Коли б прийшов черговий удар на якомусь відтинку життя, включно з церковним, ми маємо дороговкази: маємо ЗАВІШАННЯ з пророчою візією, маємо спадщину Великого Митрополита Липківського і мучеників наших обидвох Церков; маємо політичні й ідеологічні дороговкази наших впавших на полі слави Провідників і Героїв, маємо чіткі і ясні напрямні наших Великих Зборів. Маємо ідейне озброєння, а передусім маємо сильну віру у Правду України. Тому нам не страшні труднощі і перешкоди. Життя це боротьба. Ми ж вирости з боротьби і для боротьби і ніколи не втікати у спокійне, вигідне життя, бо "родились ми великої години"!

XX

С. Р.

Скріплювати дії по лінії АБН-ЕРС

Відмічуємо посилену активність Європейської Ради Свободи під керівництвом динамічного голови - Джана Вілкінсона, члена Парляменту Великої Британії. У вересні 1984 р., ЕРС відбула в Німеччині /Мюнхен/ свій черговий і успішний річний з'їзд. Детальне звітження було опубліковане в нашій періодичній пресі. На з'їзді були виголошені доповіді представників Великої Британії, Іспанії, України, Швеції, Італії, Туркестану й Афганістану.

Зогляду на важливість цього роду подій, членство Організації зобов'язане запізнатися з текстами заяви і промов із цього з'їзду, видрукованих у "АБН-Кореспонденції", бо ця імпреза показує не лише постійну нашу активність на міжнародному відтинку, але й морально-ідейні та політичні осяги.

В місяці жовтні 1984 р. появилася в англійській мові перший випуск "Політікел Ворффер Фронт" /бюлетень новин стратегії і тактики/, видаваний у Гельсінкборзі, Швеція, з рамені ЕРС, якого зміст є прихильний до концепції національно-визвольної боротьби, реалізованої АБН-ом.

Подаємо адресу, на яку писати для замовлень бюлетеня:

"Political Warfare Front"
The Political Department of
The European Freedom Council,
P.O. Box 6532,
S-250 06 Helsingborg, SWEDEN

XX

Наше відношення до деяких націй

1. На російському відтинку, сьогодні дуже важливо підкреслювати, що і червоні і опозиційні російські сили є у відношенні до української нації расистами-завойовниками, які стримлять до ще більшого закріплення своєї імперії й повного знищення державницько-самостійницьких

змагань українського народу. Жодна російська група сьогодні не виступає проти політики народовбивства Москви, проти безпощадного російщення уярмлених націй і в допомогу українському націоналістичному рухові. Ми принципово й рішуче виступаємо проти імп. російських політичних кіл й відкидаємо будь-які залицяння деяких українських груп до цих кіл чи то почерез "культ-обмін" з УССР, чи тому, що вони подають себе за "демократів" і оборонців "людських прав". І одні і другі - вороги ідеї УССД.

2. На польському відтинку, абсолютна більшість і поляків у Польщі і тих, які на еміграції не визнають ідеї УССД. Навпаки, з боку активу "Солідарности" і від емігрантських груп що-раз частіше чуємо претенсії до українських земель та заклики до дружби з росіянами на базі кордонів із 1939 року, чи пак Ризького договору з 1921 року. Кожний такий проти-український виступ треба реєструвати в пресі та оприлюдити, бо в наслідок польської великодержавницької політики, на Заході зростають симпатії до польських вимог щодо Західної України. З другого боку, маємо постійно виявляти бажання заприятелювати з польським визвольним рухом, але лише на базі концепції соборної і суверенної української держави. Останніми роками множаться факти залицяння росіян до поляків коштом України та інших уярмлених націй, які заселяють простір між Польщею і Росією. Тому доцільно наголосувати в нашій зовнішній дії потребу інтенсивної співпраці визвольних самостійницьких рухів України, Білорусі, Литви, Латвії та Естонії. Такий альянс має екзистенційну вимогу, бо ходить про "бути чи не бути" цим націям, що їх хоче Росія вповні асимілювати й зросійшити, а Польща нібито в своєму інтересі могла б з цим процесом примиритися, діставши від Росії певні концесії. З цього аспекту, актуальною є політика на базі АВН, який охоплює і Туркестан і кавказькі народи.

3. На жидівському відтинку, нашим ворогам вдалося при допомозі дезінформації часово стримати процес наближення між українськими і жидівськими націоналістами, що був помітний і в Україні, і в місцях заслання, і по тюрмах російської імперії, і в Ізраїлі, і у Вільному світі. На цьому відтинку домінують ці жиди, які сприяють концепції "єдиної-неделімої" імперської держави, і які піддержують лише російських дисидентів-опозиціонерів. Щоразу появляються нові провокації проти ОУН-ДУН-УПА /Візенталь є знаменним прикладом і інші. / з наміром поборювання нашого націоналістичного руху й викликання такої реакції, щоб могли пришити нам клеймо "анти-семітизму", при помочі якого могли б нас громити в західних країнах. Ми не сміємо мовчати на брехливі закиди й провокації, але й не сміємо заманеврувати себе в позу "анти-семітів". Навпаки, треба підкреслювати, що ОУН співпрацюватиме з такими жидівськими колами, які визнають нашу проти-імперську визвольну боротьбу за відновлення УССД/приклад: Юрій Вудка/.

4. На афганському відтинку, псбіч різних дальших акцій наспілку з афганськими повстанцями задля розкладання Червоної Армії націоналістичними визвольними ідеями, зокрема "Воля народам! Воля людині!", важливо представляти Афганістан як наочний приклад реального, не уроного чи неактуального російського агресивного імперіялізму.

xx

"ОУН завжди боротиметься проти будь-яких намагань пов'язати Україну з Росією різними пів-державними формами, як федеральними, конфедеральними і союзними, і сприятиме такій політиці, яка абсолютно не допустить до поневолення України російським нео-імперіялізмом всякого вигляду." /Постанови IV. Великого Збору ОУН, Ідеологічно-Програмові постанови, т. 24/

Б. О.

Ще про деякі найближчі наші завдання

1. Праця над кадрами, зокрема молодими й юнацтвом. Треба постійно наголошувати систематичні відправи, пляновий загальний вишкіл і фаховий спеціальний вишкіл звен молодих кадрів і юнацтва методом селекції, з одночасним включенням їх у практичну роботу характеру зовнішньо-політичного, Служби Безпеки, військового, акцій на загально-молодіжному відтинку, студентському, мобілізації ширших кіл молодшого покоління, на відтинку молоді АБН, молоді вільних народів для включення її в антибольшевицьку дію. Здібним до писання давати завдання журналістичного характеру в наших видавництвах. Склонних до студійного підходу ставити на відтинок студій боротьби в Україні, виучування основних течій в народі, большевицької окупаційної політики можливостей розширення визвольної боротьби тощо. Склонних до організування масових імпрез приділяти до відтинка пропагандивних і політичних акцій українського і міжнародного розміру під різними гаслами, як напр., проти зброєння російської імперії, геть із нуклеарною зброєю з територій уярмлених націй, проти одностороннього роззброєння Заходу, але не проти ракетного роззброєння ЗСА і інших Західних держав, бо вони не ведуть жодної агресивної завойовницької політики у світі, а лише оборонну. Лише москалі зброяться ради нападу на інші нації і їх уярмлення. За здійснення ідей Маніфесту VI ВЗ ОУН!

2. У фінансових справах, увесь Актив мусить свою увагу зосереджувати на ОУН, АБН, ОУВФ, офіціози - "Шлях Перемоги" і "Визвольний Шлях", які є найважливішими органами, визнаними як такими Великими Зборами. З чужомовних видань, обов'язком Активу є постійно піддержувати "АБН-Кореспонденцію" і "Юкрейнен Ревю" та "Іст Юропеен". У деяких країнах збірки проводжувані нашим Активом на ненаші інституції не раз двічі перевищують збірку на фонд ОУН. Збірка на АБН майже зовсім нехтована. З таким наставленням треба покінчити. Революційно-визвольну діяльність розгортає єдино ОУН, як теж ОУН єдина ставить зовнішньополітичну діяльність у світовому розмірі. А вже час перестати зуживати наші зусилля на збірки для таких інституцій, які лише згодом захищають подібну до нашої визвольну концепцію, а фактично такі установи стають проти визвольних позицій /напр., Гарвардський осередок, КПЛ при СКВУ, деяка частина церковних діячів і т.п./.

3. Треба звернути увагу на те, що наша Організація завжди була сильна і здобувала підтримку народу, коли її ідеї і концепції були чіткі і безкомпромісові супроти ворожих чи опортуністичних, коли ОУН не була деобілізована внутрішніми непорозуміннями, честилюбивістю і самопрофілюванням, перебільшеними претенсіями, невиконання схвалених рішень, змагом декого за дешеві ефекти, які суперечать принципам, недобачуванням перспектив, призабуттям, що наша Організація є дорогоюказом, а дорогоюкази не сміють і не можуть бути розхитувані вітрами дешевих аплявзів, запереченням основних принципів, задля яких наша Організація існує і діє. Ніколи не програє той, хто захищає правильні ідеї, не рахуючися з тим, чи хвилево не стоять за ними ті чи інші чинники. В обличчі чимраз гострішого наступу ворога, треба нашому активові бути з'єднаним морально, ідейно, політично, йти одноцільно, усе персональне відсунути на дальший плян, виконувати напрямні і рішення Проводу, ухвали ВЗ, пам'ятаючи, що ми є революційно-визвольна організація, а жодна партія!

І. Ковальський,

Відношення до СКВУ

Погляд на громадський сектор

Як організатор і керівник боротьби українського народу за волю і державну незалежність нації, нашій Організації припадає завдання бути активною на всіх відтинках організованого українського життя, а зокрема на цих відтинках, які впливають на світогляд української людини, її поставу до оточуючого її світу, на формування її ідеології і волі до змагань за здійснення цих національних ідеалів, без яких вона не буде спроможною визволитись з неволі і стати підметним творцем своєї історії. Тому не випадок і не дивниця, що наша Організація, будучи глибоко заабсорбованою на головному фронті боротьби проти російського імперіялізму, не полишає і не применшує своєї уваги до всіх життєвих питань української діаспори, як своєрідного запілля для головного фронту, а в тому зокрема до політичного й громадського секторів, де промишляють різноманітні чинники та поширюються прихильні, а також шкідливі та ворожі впливи.

Завдання нашої Організації на громадсько-політичному полі зводиться в основному до того, щоб всі, по спроможності, організовані політичні й громадські кола розвивали свою діяльність в тому самому напрямі, в якому діють революційно-визвольні сили в Україні, і щоб зусилля всіх українських організованих сил спрямовувалися кожночасно проти головного ворога - большевицької Москви.

Вже від довшого часу серед певних груп українського суспільства нуртують крім національно-державницького і революційно-визвольного напрямку думання і чину, також різноманітні угодовецькі напрямки. В більших чи менших розмірах цей невідрадний стан бачимо сьогодні сливе в кожній ділянці організованого суспільного життя. Не вільна від того стану церковно-релігійна ділянка, що охоплює найширші кола громадськості. Не вільна від такого стану наукова й культурна ділянки, від праці та осягів яких узалежнена духовна й інтелектуальна сторінка української людини. Не вільна від того стану партійно-політична сторінка нашого життя, звідки часто розпочинаються глибокі роздори та противенства ідейно-політичного та концепційного змісту. З прикриттю мусимо підкреслити, що в такому стані внутрішніх противенств зараз перебуває і громадський сектор, на якому перехрещуються і зударяються всі ці противенства.

Наша оцінка IV-го СКВУ

Четвертий СКВУ, що відбувся в Торонті осінню 1983 року, одну третину свого часу присвятив тому завданню, щоб оборонити перед ворожим і групово-партійним знеславленням найближчу до нас, світлу й героїчну добу визвольних змагань 1940-их років, тієї доби змагань, в якій революційна ОУН, УПА, УГВР і АБН боролися за розвал німецько-гітлерівської і російсько-большевицької імперій і за побудову на їх руїнах національних держав України та інших народів. Дві третіх свого часу цей конгрес віддав тому, щоб у своєму Зверненні до українського народу на Батьківщині і своїми постановами-резольуціями для діаспори запевнити згромадженням на платформі СКВУ організаціям і громадськості найпотрібніше та найправильніше ідейно-національне і організаційне спрямування, а рівночасно покликати голову, Президію і Секретаріят, які все це впровадили б у життя.

Вказані завдання IV-ий СКВУ менш-більш досягнув завдяки великим

зусиллям тієї частини учасників конгресу, які весь час працювали в конгресових комісіях, або в інший спосіб та на інших ф'юрумах намагалися запевнити громадянству найкращі можливості в майбутньому. Багато делегатів ОУВФ вертали ся до мів із задоволенням, будучи певними, що все шкідливе, кривдяче і вороже українському патріотизмові, жертвності і державницькій свідомості вже і переборене, і відкинене.

Наша постава до розбивачів СКВУ

Так одначе воно не стало ся. Не з волі Конгресу, але з волі кількох членів Президії Секретаріату СКВУ, а в тому числі і тих, яких осуджено за знеславлювання світлих подій, чинів, їхніх організаторів, героїв і символів, до нової Президії Секретаріату ввійшли представники ІСНО, ОДВУ, УНО тощо, які зараз по конгресі внесли на ф'юрум СКВУ стару практику опанування тієї громадської надбудови задля зведення СКВУ з його наміченого шляху на ідейно-політичні манівці советофільського непередрішенства, партократизму, григоренківщини і т.д. Вони заблюкували все те, що в понятті громадськості осягнув наш рух.

В найосновнішому, на ф'юрумі СКВУ заіснував стан, якого досі не було в СКВУ. Речники плавюківсько-пунівського середовища заблюкували оприлюднення в офіціозі СКВУ і з рамені Секретаріату СКВУ Звернення і Резолюцій Четвертого СКВУ, перше на Президії, а в листопаді 1984 р. також і на пленарному засіданні Секретаріату. А це ось вже повен рік від дати відбуття того конгресу. В обличчі того, народ в Україні й українці в діяспорі знають про ці рішення Четвертого СКВУ лише у тому тексті, що його подали "Шлях Перемоги" і "Визвольний Шлях", а згодом і "Гомін України".

Маючи раніше до діла з намаганнями порушувати статутіві приписи президентом СКВУ і декотрими членами Президії з плавюківського середовища, а тим разом також із заблюкуванням Звернення та Резолюцій Четвертого СКВУ, всі Організації УВФ і їхні представники в Президії і Секретаріаті СКВУ переходять в опозицію до президента СКВУ і тієї частини членів Президії і Секретаріату, які створили в цій установі стан анархії і за який ми не беремо на себе найменшої відповідальності. Заяву в тій справі зложив на письмі голова і секретар Президії СУВФ. Треба, щоб цю заяву піддержали відповідними листами всі ті установи ОУВФ, які є членами СКВУ, підкреслюючи зокрема те, що за протистатутіві поступування, знасил'яння волі Четвертого СКВУ і за спричинену такими потягненнями анархію та розбрат всю вину і відповідальність поносить президент СКВУ і та частина Президії і Секретаріату, що є з рядів ІСНО, ОДВУ та УНО, яка намагається усіми засобами переключити СКВУ на свою угодовецько-партократичну позицію.

Заходи привернути правопорядок в СКВУ

Спозиція без санкцій не матиме потрібної собі сили. Перша санкція - це моральний вплив і тиск. Українській громадськості треба сказати, чому СУВФ мусіли перейти в опозицію до президента і частини Президії і Секретаріату СКВУ і оприлюднити заяви та протестні листи, спрямовані до президента СКВУ на адресу Секретаріату в Торонті. Нашим моральним обов'язком є повздержатись від підтримки усього того, що виходитиме від СКВУ як неузгіднене без підпису Генерального Секретаря, включно до грошевих датків, за виїмком покищо членської вкладки. Всі запрошення з нашої сторони для президента чи членів Президії або Секретаріату від СУВФ необхідно відкликати. В міру можливостей поінформувати про навітлений стан церковну ієрархію і душпастирів, щоб вони були в курсі суті справи і могли від себе впливати на розбивачів за привернення правопорядку в СКВУ.

Дуже важливим у найближчих тижнях буде це, щоб всі крайові центральні установи і надкрайові надбудови в листах до президента СКВУ і Президії СКВУ заявили, що вони визнають Звернення і Резолюції, зачитані під час Конгресу й одобрені делегатами, як прийняті.

Чергове важливе завдання – це поінформування про ситуацію в СКВУ провідів професійних і різних інших громадських організацій, щоб і вони, будучи членами СКВУ, виступили на оборону та з підтримкою прийнятих Четвертим СКВУ Звернення до українського народу і Резолюцій, що матиме також належний вплив. Відповідна робота і заходи на полі професійних товариств у тій справі і в багатьох інших прямо необхідна зокрема в ЗСА і Канаді. Є дуже побажаним й потрібним, щоб ТП-и в цих країнах відкрили у своїх секторах внутрішньої політики й громадських справ окремі підреферентури для професійного світу й обсадили їх особами, які до цього світу приналежні, знають в ньому всі входи та виходи, і свобідно в цьому світі почуваються та мають знайомство і голс

В Канаді поробити необхідні заходи, щоб справа Звернення і Резолюцій Четвертого СКВУ була поставлена на форум Президії КУК та щоб той форум також зайняв в принципі правильне становище, себто, щоб визнав їх як у принципі прийнятих Конгресом. На цьому терені треба знайти шлях до впливових кіл УГПЦ і вистаратися від них позитивнішої постави до питань помісности й патріярхату УКЦ та дальших заходів з усіх сторін, у тому і від СКВУ, щоб Ватиканська Курія визнала оснований їх Святістю Патріярхом Йосифом- патріярхат Помісної Церкви, що піднесе також ролю і престиж у світі українських православних Церков та Митрополій, а зокрема у Вселенській Православній Церкві.

Справи, пов'язані з СКВУ, треба на місцях поставити на порядок денний, поінформувати у відповідний спосіб громадськість, щоб спільними зусиллями усіх дати відсіч шкідливому замахові, зокрема лавківському угрупованню, та не дозволити тій групі звести СКВУ з загально-національних і державницьких позицій на манівці державного непередрішенства, спілкування з російськими шовіністами та сприяння колоніяльній окупаційній системі УССР.

xx

І. Горненко

До питань з ділянки внутрішньої політики

В минулих роках, а зокрема 1982 і 1983 років, на полі внутрішньої української політики в діяспорі загальне положення було з однієї сторони багато обіцяючим і надійним, але по другій стороні дуже критичним, непевним. До того, що зараховуємо до багато обіцяючого й надійного, відносимо впершу чергу цю запопадливість і пієтизм, якими характеризувалися ювілейні відзначення 50-ліття ОУН, 40-ліття Акту відновлення Української Держави 30-го червня 1941 р. і 40-ліття УПА, і які переконували кожного об'єктивного співучасника цих відзначень чи обсерватора в тому, що велика частина української громадськості на чужині не тільки вірна ідеям, політиці й боротьбі з періодів 30-х, 40-х і 50-х декад, але й послідовна у маніфестуванні того стилю державницького, національного й безкомпромісового напрямку думання і поступовання, яким завдячується моральні й політичні осяги нашої ОУН і широкого націоналістичного руху в надзвичайно складних 40-их роках і наступних, а відсутність яких під час Визвольних Зма-

гань 1917-1921 рр. спричинилася до того, що, як говорять, "не було сили встоятись", не було спроможности оборонити українську державу в цих часах. На відмічення заслугує 40-річчя АБН у Вашингтоні зі славною промовою през. Р. Рогена, п-і Киркпатрік і Я. Стецька.

Все те, що ми повище назвали критичним і непевним, відноситься у першу чергу до східної політики ПУН під проводом Миколи Плавюка на внутрішньому й зовнішньому полях, до подібного характеру поступування частини провідного активу з ОУНз і всіх тих, що донедавна виступали під назвою Українського Демократичного Руху /ліві відлами УНДО, УСП, УРДП, ОУНз тощо/. Їхня постава найкраще видна в тому, як вони ставилися до відзначення 50-ліття ОУН, 40-ліття Акту відновлення Української Держави і до 40-ліття УПА, і що з уваги на ті святкування та як реакція на поставу громадськості до цих святкувань писали й говорили.

Крім довголітнього блукання по чужих загумінках і намагань притосуватися до когось з-поміж сильних "світу цього", ця частина українського політичного світу поза межами України унааявилася перед кожним об'єктивним спостерігачем як частина без будь-якого твердшого ідейного й політично-концепційного ґрунту під ногами. З другої ж сторони, в тій частині далше унааявлюється така глибина ненависти до бандерівців, що зовсім затемнює їм світ Божий, а в послідовності того прямо пхає їх на рейки шкідливих "ізмів", щоб тільки подальше від бандерівців та усього того, що наш рух репрезентує. Будь-яка конструктивна політика на цьому полі зараз практично неможлива.

Коли ж мова про нашу політику і її напрямок на українському полі, то перш за все необхідно найповніше визнаватися у всіх ідейних і політичних заложеннях нашого руху, та в потребах поширення цих залогень у громаді. Час, в якому зараз живемо й діємо, вимагає від кожного національно свідомого і державницько виробленого українця найсильнішої і найширшої маніфестації тієї свідомости й переконань.

Перше, що на потребу - це повсякчасне маніфестування безкомпромісових визвольно-державницьких позицій і послідовне їх відстоювання серед громадянства і перед зовнішнім світом. Особливої уваги з нашої сторони вимагає досить велика частина молодшого покоління /і старшого/, що стоїть подальше від ОУВФ як явної форми нашого руху. Цю роботу необхідно вести так, щоб вона завчасу не відштовхувала від нашої Організації людей з нею ідейно близьких, але формально непов'язаних.

Друге, що на потребу - це найширша і різноманітна активність усіх ОУВФ на європейському і всіх заокеанських теренах. Зауважується, що в деяких країнах української діаспори витворилася по нашій стороні мабуть несвідома тенденція до самозадоволення із того, що досі досягнуто, та лише до оборони здобутих позицій. У загальній внутрішній політиці наш рух не може навіть припускати думки про те, що, мовляв, усе можливе до досягнення є вже досягнуте. Хто з поміж нас вступить колинебудь на такий шлях, той свідомо чи несвідомо не тільки замикає перед собою шлях до дальших досягів, але, прийнявши тактику оборони, наражується на постійну атаку противників, а під натиском такої атаки - на очевидні прориви противних сил у внутрішнє середовище та на остаточне заломання досягнутих важкою працею позицій. З прикрістю муситься сказати, що менш-більше така оборонна політика характеризує під сучасну пору деякі прошарки нашого активу в Канаді. Вислів тому станові дав зокрема ІV СКВУ, під час якого багаточисельна й інтелектуально вироблена репрезентація ОУВФ в Канаді не унааявилася в дис-

кусіях під час пленарних засідань і на комісіях, хоч їм були найближчими всі торкаючі наш рух важливі справи.

Третє, що на потребу - це дуже уважна й активна постава цілого руху до всього того, що підготовляється і виходить у світ та від установ і надбудов, де силою їхньої позірної всеукраїнськості схрещуються ідейно-політичні настанови та поступування українських політичних середовищ. Під цим оглядом наш рух немає до цих пір виробленого самозрозуміння і тактики. Для ілюстрації того радше негативного прояву подаємо такі наочні приклади: коли на початку третьої каденції СКВУ наш рух підняв питання конфлікту інтересів у відношенні до тодішнього голови СКВУ, який був рівночасно головою політичного середовища з радше антидержавницьким наставленням /не в теорії, але в конкретній політиці з промоуванням шляхів злорадному партотризмові та орієнтації на московських "демократів"/, то цю нашу поставу із 29 можливих ОУВФ і зближених піддержали документально тільки чотирнадцять, а і під час пленуму Секретаріату СКВУ, коли це переважливе питання стояло на порядку денному, із можливих 19 голосів під час дебат зареєстровано тільки 5, а всі інші прямо мовчали. Противна сторона зареєструвала тоді 23 голоси на оборону своїх позицій. Під час останнього конгресу СФУЖО, представники жіночих організацій з середовища ОУВФ також поділилися на табори, чим практично вможливили противній стороні нарушити всі статутіві приписи.

Цей поділ між нами на цьому громадському полі проявився і під час IV СКВУ, який, порушивши свій власний статут, збільшив кількісно і якісно репрезентацію СФУЖО в Президії і Секретаріаті СКВУ, що виходить на користь плавківській групі. Під час IV СКВУ більше зусиль прийшлося витрачувати на те, щоб спацифікувати свідомі, несвідомі, а подекуди навіть тенденційні побоявання у розколі СКВУ, ніж на оборону позицій і слави впавших героїв ОУН і УПА, яким органи ПУН закинули "братовбивство", "вислужництво" німцям і большевикам і всілякі інші нікчемності національного й політичного характеру.

Отже, повертаючи до суті поставленого тут питання, всі наші представники в керівних органах континентальних надбудов громадського, культурного, наукового, молодечого, церковно-релігійного, комбатантського і інших ділянок, потребують дуже пильно ставитися до всіх цих надбудов і вчасно реагувати на пртивні чи шкідливі прояви головно ідейного й національно-політичного характеру. Цей сам закон чи припис зобов'язує також проводи всіх ОУВФ, які являються членами цих надбудов, на рівні загально-громадських українських установ краюго засягу.

Четверте, що на потребу - це активне розшукування за особами, групами і середовищами, які з принципу стоять на безкомпромісових державницьких позиціях і відстоють або принаймні згідні з принципом активної політики й боротьби за відновлення державности українського народу на його етнографічних землях. Вони групуються почасти при УНР, в якому може зйти політична зміна зогляду на можливий поворот плавківської групи; їх бачиться у гетьманському русі, вони приналежні до професійних згромадєнь, вони є в Помісній УКЦ і УАПЦ-УПЦ. Нав'язання з ними дискусійних і ділових контактів, скерування їх на організовані нами форуми тощо - це надзвичайно широке і важливе поле, на якому може проявитися по лінії реалізації нашої внутрішньої політики широкий вахляр активного і виробленого членства.

П'яте, що на потребу - це інформація вгору і згори до низів, і ділова підзвітність, а рівночасно співмірність і співзалежність цілісної політичної лінії, схваленої Проводом з крайовими і терено-

вими потребами та міроприємствами.

Шосте, що на потребу - це ступневе відсунення чи відкинення старих і нових двоподілів, на зустріч яким при деяких наших труднощах пішов навіть IV СКВУ.

Положення в Україні і боротьба на Рідних Землях у відомих нам формах та засягові потребують від української діаспори і нашого закордонного руху в ній спеціальної уваги до найсуттєвіших заложений визвольного змагання, включно до того, щоб не було інших крім безкомпромісових самостійницьких позицій і переконань у потребі збройного зриву у дозрілому моменті. Пацифізм і орієнтація на сторонніх чинників не можуть бути толеровані, доки синьо-жовтий прапор не замає на Софійській площі в Києві і на будинку українського парламенту й уряду. В підложжю відвођованої Української Держави не може бути ані одного квіслінгського обтяження, зокрема того, що виступає під літерами УССР, щоб не продовжувалися у нас "право" та "ліво-бережні", "мало" та "великороси" тощо, бо їхнє продовження у психіці і світовідчуванні - це нове поневолення і нова програма.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Головні річниці на 1985-ий рік для особливого відзначення
кадрами ОУН, системою ОУВФ і громадськістю

ОУН основує свою діяльність на кращих державницьких національно-визвольних традиціях. Увесь ідейно-моральний зміст ОУН є влучно з'ясований в тій ділянці у 12-ій точці Ідеологічних Постанов VI-го Великого Збору ОУН: "За своїм змістом, ідеологічно-програмові основи ОУН є синтезом найкращих складників нашої незнищимої спадщини, життєвих вимог і потреб народу сьогодні й розвитку сили й інтересів української нації в майбутньому. Світоглядий і програмовий зміст постанов ОУН - це сукупність творчих складників колишніх, сучасних і майбутніх поколінь нації, це вияв безперервного її життя." В Заповідях Українського Націоналіста ця властивість ОУН висловлена в третій точці: "Пам'ятай про великі дні наших Визвольних Змагань."

На 1985-ий рік Провід визначає чергові найважливіші річниці для відповідного особливішого відмічення і вшанування:

1. Місяць березень - МІСЯЦЬ ШУХЕВИЧІВ - ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки-Лозовського-Тура, який загинув на полі бою перед 35 роками, 5 березня 1950, - і Юрія Шухевича, якого уродини припадають 28 березня /1933/, уосібнення мільйонів борців за волю уярмлених Росією націй. Обидва Шухевичі - постаті міжнародного значення. Навіть президент ЗСА, Роналд Реген, назвав Юрія Шухевича "українським патріотом", що в американській політичній термінології рівняється українському поняттю "націоналіст". Ген. Роман Шухевич організував УПА і відділи інших поневолених народів проти німецько-гітлерівських та російсько-комуністичних імперіялістів.

2. 60-річчя від заснування /точна дата невідома/ і 55-річчя від судилища російськими окупантами над провідниками Спілки Визволення України і Спілки Української Молоді /9 березня-19 квітня 1930/. СВУ і СУМ - це дві визвольно-державницькі організації, що виразно здійснювали свою безкомпромісово-ворожу до російських завойовників програму. СВУ-СУМ були ланкою національно-революційних процесів від

початку 20-го століття почерез Українську Державу 1917-1920 років до ОУН і відновлення держави Актом 30-го червня 1941 року та дальших періодів визвольної боротьби.

3. 19-го грудня 1945 року, тобто перед 40 роками, попали в ворожу засідку на чесько-німецькому кордоні два провідні члени ОУН-УПА: Дмитро Маївський-Тарас, член Бюро Проводу ОУН, і ген. Дмитро Грицай-Перебийніс, шеф штабу Головного Командування УПА і Військовий референт у Проводі ОУН. Гідно вшануймо славу пам'ять цих двох визначних революціонерів та вивчім їх заслуги.

4. 1945-го року, коли впала німецька расистська імперія, з її концтаборів вийшли на волю сотні українських політичних в'язнів, але багато інших були там знищені. Між ними найбільшу групу становили члени революційної ОУН. 40-річчя від цих часів треба широко відзначити, і то не лише на українських форумах, а в першу чергу - на міжнародніх, як доказ, що між націоналістами-бандерівцями і нацистами існувала безкомпромісова ворожнеча. Це ствердження треба протиставити рішуче всім цим провокаторам, які закидають революційній ОУН коляборацію з гітлерівською Німеччиною. Члени і симпатки ОУН, колишні в'язні нацистських концтаборів, повинні видати в чужих мовах відповідну більшу книжку. Нацизм - це не націоналізм, а націонал-соціалізм!

5. 28-го листопада 1985 р. проміне 15 років від злочинного вбивства московськими зайдами визначної національної діячки сл. пам. Алли Горської, яка гідно репрезентувала покоління шестидесятників у боротьбі України за свою національну культуру, власну державу і безкомпромісову ворожість до окупантів.

6. 11-го липня 1985 року вшануємо 40-річчя загибелі з рук большевицьких агентів президента Карпатської України, сл. пам. о. д-ра Августина Волошина.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Є. Сидоренко

Принципи і напрямні фінансово-господарської політики

Організація Українських Націоналістів має до виконання важливі завдання. Щоб їх сповнити, продовжувати боротьбу за українську державу, за знищення російської тоталітарної імперії, щоб належно допомагати підпільним діячам на Рідних Землях у їх боротьбі за національне збереження, спікуватися українськими політичними в'язнями в московській імперії та їхніми родинами, щоб розгортати зовнішньополітичну діяльність у вільному світі, приєднувати серед чужинців для відвоювання УССД, реалізувати наші ідеї, - на це все потрібно фінансових засобів. Так як без крові організм слабне і гине, так і кожне суспільство чи держава без грошових засобів будуть слабі. Тому всі державні народи намагаються мати якнайбільше грошей, розбудувати народне господарство й економію. Так треба поступати також і нам.

ОУН, як авангард визвольної боротьби, без фінансових засобів не зможе сповнити своїх завдань. Це не означає, що пропагуємо матеріалістичний спосіб думання. Економічні вартості для нас ідеалістів, членів ОУН, не можуть бути самоціллю. Економічні засоби мають служити для досягнення нашої мети - відвоювання від москалів УССД. Пам'ятаймо,

що наша Організація, згідно зі словами Голови Проводу "не є прагматичною, утилітарною, а революційно-визвольною з культом героїки життя".

Виходячи з того заложення, коротко застановімся, які повинні бути принципи й напрямні нашої фінансово-господарської політики під сучасну пору на чужині. Першою й основною засадою є ставка на власні сили ОУН та всього українського народу. Таку політику провадила Організація в минулому на наших Рідних Землях в часі різних періодів своєї визвольної-революційної боротьби, так воно є під цю пору в московській тюрмі народів, так поступаємо ми у вільному світі. ОУН незмінно притримується принципу власних сил і ніколи не звертається до чужих сил лише за грошевою допомогою, бо це є запорукою незалежної від усяких чужих впливів нашої суверенної дії. В тому наша велика вартість і сила!

Другою засадою є пляновість фін.-госп. політики. Не може бути в нас доривочности, відрубностей, самовільства, невиконности доручень. Наші господарські пляни мають бути достосовані до наших фінансових спроможностей і нашого фінансового потенціалу. Вони не можуть достосовуватися до господарського потенціалу країн нашого перебування, бо наше джерело фінансів - це українське суспільство та його спроможності. Тому фінанси Теренів у багатших країнах не можуть бути виключно для їхньої власної диспозиції, але мусять допомагати слабшим теренам і служити для потреб цілої Організації.

У своїй фін.-госп. політиці, ми мусимо руководитися ієрархією вартостей. Всі наші фінансові засоби мають у першу чергу служити визвольній справі, відповідати вимогам боротьби в краю. Україна переживає дуже критичні часи у своїй історії. Московський окупант тероризує найкращих синів і доньок нашого народу, обмосковлює наше шкільництво, руйнує нашу науку, літературу й мистецтво, переслідуює нашу віру і Церкву, нищить пам'ятки нашої історичної величі і слави, забороняє вживання української мови. На Батьківщині йде тверда, невгнута, завзята боротьба. Ми звідси даємо їй всесторонню підтримку в різних формах, всіма можливими заходами і всіма нашими силами. Майже одна третина бюджету йде на безпосередню допомогу краю. Посередніми формами допомоги визвольній боротьбі є перевидання крайових матеріалів різними мовами, організування антиімперських антимосковських акцій і демонстрацій, розбудова контактів через АБН, Європейську Раду Свободи, Світову Антикомуністичну Лігу, підготовка військового вишколу організованих кадрів, виховання нового юнацького доросту тощо.

Диспонуючи організаційними фондами, мусимо бути ощадними. Ми знаємо як важко стягати членські вкладки та переводити збіркові акції. Українське громадянство, а особливо наше членство та симпатички, щедро жертвують на наші потреби, маючи до нас належне довір'я. Цього довір'я ми не можемо зловживати. Тому всі наші видатки мусять бути обмежені до кінцевих потреб і для цілей, згідно з призначенням. Видатки підлягають звітності й контролю.

Обов'язком фін.-госп. референтів на різних орг. щаблях є допильнування, щоб наші члени, кандидати й юнаки виконували точно й солідно всі свої фінансові зобов'язання, згідно з постановами ВЗборів, в першу чергу вплачувати членські вкладки й оподаткування, як вияв приналежності до ОУН. Найкращим мірилом вартості кожного члена - це жертвенність і активність. На жаль, виконність фінансових зобов'язань всієї Організації у Вільних країнах була за 1983 рік - 68%.

Наші друзі й подруги, наші родини на Рідних Землях жертвують для України своїм життям, кров'ю і волею. Від нас вимагається жертви труду, часу і гроша.

Пригадуємо, що обов'язком кожного члена бути передплатником офіціозів ОУН - "Шляху Перемоги" і "Визвольного Шляху", старатися приєднувати нових читачів та передплатників і брати участь у збірках на пресовий фонд наших видань.

Мусимо всіма силами змагати до дальшої господарської розбудови Організації, бо можливості є, тільки треба вміти і хотіти їх належно використати. При ТПроводах належить обов'язково оформити і заактивізувати Господарські Ради, як дорадчі й допоміжні групи фахівців з метою якнайкращої фін.-госп. політики даного Терену. До виконання тих завдань притягати й заохочувати членів молодшого покоління. Старше покоління зуміло створити низку орг. підприємств, які приносять поважні зиски для Організації. Заохочувати і сприяти, щоб наші члени, кандидати і симпатки творили й розбудовували свої власні торговельні й промис. ві підприємства з метою вирощення сильної верстви українських купців і промисловців, необхідної соціальної верстви, як потенційних майбутніх жертводавців на національні потреби

Говориться багато про роль й завдання наших фасад. Без сумніву, всі вони виконують важливу роботу. Вони є нашою візитною картою назовні. Але фасади творили члени Організації для здійснення специфічних завдань і дії в наявній системі суспільного правопорядку. Провідні діячі фасад повинні мати добро й потреби ОУН на першому місці, головню коли розходиться про фінансову політику. Деякі наші фасади розбагатіли: мають прекрасні доми переважно без задовжень, гарно розбудовані оселі, добре просперуючі бари, але на визвольну боротьбу вони дають відносно дуже мало. Для прикладу, наша Організація дала на видання СУМ понад 25.000 доларів. Без фондів Організації - журнали СУМ не виходили б. Чи це не куріоз? Такий стан не можна продовжувати, тим більше коли існують осередки із майном великої вартости і сили. Треба конче зробити облік майна наших фасад і навантажити їх відповідним оподаткуванням. Зокрема кожна складова клітина ОУВФ повинна раз в рік зорганізувати одну добре підготовану доходову імпрезу на цілі Організації.

Низка наших торговельних підприємств чи кредитівок, нашими кадрами оснований, а також очолюваних, нагромаджують непропорційно високі резервові фонди, наче б ми збиралися будувати господарку даної країни, а не діяли для визволення України-Батьківщини. Частина чистого зиску, замість творення надмірних статutowих резервових фондів та оплати державного податку понад міру, має бути передана в більших розмірах і у відповідний спосіб до диспозиції нашої дії, очевидно все в рамках респектування законів даної держави.

VI ВЗбір доручив Гол. Проводові доложити старань, щоб Фонд Оборони України в чотирьох більших Теренах збільшити до одного мільйона доларів для кожної згаданої клітини. Одначе пожертви зростають мінімально. Стан незадовільний. Тому зобов'язується ТПроводи у співпраці з Господарськими Радами зробити пляни дальшої збіркової акції для осягнення належного контингенту. ФОУ має бути так інвестований, щоб він був до кожночасної диспозиції ТПроводу в разі потреби для розгорнення визвольної акції і підтримки боротьби в Україні, а не має бути заморожений на довшу мету. Нашу діяльність, нашу боротьбу мусимо сьогодні розгортати, сьогодні її скріплювати і сьогодні якнайсильніше її підтримувати дієво й фінансово.

Наша Організація діє пляново на основі річного бюджету. Це відносно велика сума. Але потреби і завдання ОУН вимагають куди більших фондів. Поставмо собі за мету в цьому 1985-му році піднести наш річний бюджет на 25 відсотків. Не улягає сумніву, що ми це завдання можемо спільними силами легко досягнути. Нема нічого неможливого до здійснення для нас - українських націоналістів!

xx

С. 3.

Акції за скріплення української мови і шкільництва

1. У часописах, журналах, альманах і різних бюлетенях публікувати статті з аргументацією про konieczність плекання між українцями по всьому світі української мови, зокрема розговірної.
2. Закладати в СУМ, Пласті, серед студентів, жіночих організацій, церковних братств тощо гуртки "Лицарів української мови", які зобов'язуються говорити до українців, на сходинах, в церквах і серед різних життєвих обставин лише українською мовою і упоминати тих, які знають рідну мову, але не хочуть нею говорити.
3. В українських установах повісити вивіски з написом великими буквами: "Українці говорять між собою українською мовою!" Вимагати, щоб в українських установах /кредитівки, склепи, народні доми тощо/ zatrudнені говорили між собою українською мовою.
4. Творити аматорські драматичні гуртки. Театральні гуртки є незвичайної ваги в ширенні багатства української мови, ідейного виховання й взагалі українських культурних надбань.
5. Проводи СУВФ мусять старатися мати вплив в шкільництві, на учительській склад, на освітню програму і на підручники. Добре поставлене українознавство - це важкий чинник у вихованні національно патріотичних вартостей.
6. Передати заклик до всіх українських організацій: "Зчіть мови тих, які її не знають!"
7. Звернути увагу на те, що важливим патріотичним ділом матері є, щоб її діти говорили, читали і писали українською мовою, щоб говорили між собою українською мовою, а одним із найважливіших патріотичних діл жіночих організацій є постійно нагадувати своїх членкинь, щоб вони пильнували і плекали в родині і поза нею українську мову.
8. В різних виховних і громадських товариствах визначати нагороди за кожне особливе досягнення у ділі вивчення української мови тих, які не з їх вини її не вміють. Почати бій за українську мову, наступачи! Як пише о. Зінько: "з церков витиснім чужу мову тою самою дорогою, якою вона влізла! Прямо почнім співати 'Стче наш' і 'Вірую' і врешті цілу Службу Божу українською мовою." Поцікавмося, якою мовою вчать у духовних семінарях, що вчать і чи вчать української історії, чи ведуть політичну освіту, як це роблять рабіни!
9. Вести бій за втримання українських імен і прізвищ, щоб їх не міняли на чужі і не перекручували, коли вимовляють, чи пишуть їх чужою мовою, на приклад, Іван Макогін на Джон МекКогін, бо Пер Трудо, Збігнєф Бжезіньскі, Владислаф Рубін, ані папа Кароль Войтила не змінили їх!
10. Змагати за однорідні українські подружжя, творити товариські умови серед дітвори і юнацтва, щоб пізнавали себе.
11. Українську політичну освіту увести у навчання в часі таборів, на сходинах тощо. Так роблять вірмени і жида.
12. Впливати на СКВУ, подібно як це робив пок. Патріярх Мосиф у листах до д-ра Саварина. Вказати йому на заник мови і його обов'язок

пригадувати постійно на "бій за українську мову", за "Лицарів української мови". Звернути увагу СКВУ, щоб офіційним листом вимагав грошей від різних чинників на навчання української мови по школах по через краєві громадські центральні.

13. Почнімо бій за відзискання розговірної української мови серед нащадків давніших поколінь емігрантів у ЗСА, Канаді і Південній Америці. Нехай СКВУ натискає на церковні і громадські установи, щоб священство і громадські провідники плекали українську мову, засновували гуртки плекання української мови. Звернутися до всіх "союзів" і "ліг" - католицьких і православних -, щоб між своїми членами плекали багату українську мову. Видати звернення до єпископів, щоб вони заохочували організації при парафіях навчання української мови, розговорів, співу, вишивання, гри на бандурі та до організування театральних гуртків з патріотичними виставами.
14. Москва діє на полі українського шкільництва в напрямі ліквідації національного його призначення і змісту. Для цього імперія продукує різні шкідливі чи безвартісні підручники і їх розповсюджує в українській спільноті по всьому світі як "радянську мову" і "радянську культуру". Такому російщенню і радянській культурі треба рішуче протиставитися!

XX

Із "Маніфесту" VI-го Великого Збору ОУН /1981/:

"Український Патріархат є складовою частиною духової держави. Він своєю генезою сягає часів перебування св. Андрія на Україні, на Київських горах. Патріарх України - це прями́й наступник Апостола св. Андрія. Патріарх України - це виклик Росії, яка не має права до патріаршого зверхництва над Україною. До того ж московський патріархат був досягнений симонією /перекупством/ і вимушений від Царгороду. Бій за Український Патріархат - це теж бій за первородство Києва над Москвою. Український Народ прагне до з'єднання українських Церков в одну єдину Патріаршу Церкву з волі Народу і з волі Ієрархій наших Церков, що може статися лише шляхом добровільного зговорення."

XX

Нестор

Напря́мні Вишкі́льної Референтури в деяких питаннях

Щодо питання про необхідність таємної ОУН

- Тому, що деколи кандидати в члени, а то і члени ОУН, ставлять запит про потребу законспірованої підпільної організації, то для вишкільников даємо наступні мотиви для в'яснення цього питання:
- а/ потреба самобутньої дії, як засіб якнайкращого вислову волі уярмленої нації, в передачі її стримлінь до УССД перед чужинним світом, та як основний чинник організованої сили, з яким рахуються чужі представники /державних народів, народів в боротьбі, малих і більших революційних рухів, які повинні координувати свою діяльність з нашою тощо/;
 - б/ потреба втримання революційної сили - ядра, яке pomoже Україні у відповідній хвилині розгорнути або сконцентрувати нашу націоналістичну дію;
 - в/ для незалежної діяльності, відокремленої від громадського життя

- потрібно конспірації і готовости не тільки явними шляхами доходити до своєї цілі, але всіми шляхами, при найменших власних втратах;
- г/ доцільність окремої організації революційно-націоналістичного характеру ще виявляється у потребі відповідно насиченої інформації для власного членства, що не може вийти поза його межі; звідомлення з діяльності нашого руху в Україні і на еміграції, що призначені для членства, щоб скріпити його дії або для інформації про певні неуспіхи, щоб їх не повторяти, а вони не повинні вийти на широкий "громадський форум"; живий контакт з втікачами з "тюрми народів" чи з колишніми членами нашого руху, які приносять найновіші вістки про стан визвольної боротьби; законспірованість - як потреба уникати ока КГБ або ворожо до нас наставлених політичних рухів, які могли б нам бути непотрібною завадою;
 - д/ законспірованість дає можливість несподіваної дії. Існування руху під наглядом ворога в явних формах утруднює дію;
 - е/ законспірованість посилює членські зобов'язання до дії, бо ворог не можна точно вирахувати наш удар.

Щодо вишколу членства

Для того, щоб вишколити молоду людину на члена ОУН, оформлюючи відповідно його характер, надаючи йому відповідних духових прикмет і знання, треба передусім мати визначену настанову до УКРАЇНИ:

- а/ треба мати на увазі весь духовий потенціал - ідеологічно-політичний, який треба розробити головно з боку героїчного минулого від історичних постатей почавши /революційних/ аж до теперішнього руху спротиву, який для нас є рухом активної боротьби, включно зі збройною;
- б/ наголошення подій у підневільній Україні, які виказують стан жахливого народовбивства і мусять викликати гостре чуттєве опріділення проти московських расистів /прикладі звірств москалів чи над безборонним населенням, чи над віруючими християн чи над політичними в'язнями/;
- в/ підкреслення елементів рішучої визвольної боротьби й непокори перед окупантом на основі прикладів з модерної історії України, на які ми так багаті за минулі десятиліття;
- г/ підкреслення моментів державницьких епох в нашій історії, або моментів їх творення з рядом постатей, зв'язаних з ними /Святослав Завойовник - Володимир Великий - Богдан Хмельницький - Микола Міхновський - Січові Стрільці - Євген Коновалець - Симон Петлюра - Августин Волошин - Степан Бандера - Роман Шухевич - Володимир Горбовий - Ярослав Стецько і інші/. Підкреслювати вічно актуальні стремління українського народу до державности і переслідування та жертви знаслідок цього;
- г/ актуалізація державницької епохи ОУН-УПА і її творців через стрічі з живими творцями цієї епохи;
- д/ насвітлювати позитивне відношення у деяких державних мужів світу до українського націоналізму та до державницьких стремлінь народу.

Іншим моментом у вишколі - це визначення світових подій і їх інтерпретація у дусі реалізації нашої державности:

- а/ дія на міжнародному відтинку від 1917 року,
- б/ КГБ і засяг його дії в світі,
- в/ коротка історія поневолених Росією і комунізмом народів з підкресленням московських жахів, розчарувань большевизмом, гекатомби жертв,
- г/ аналіза великих повстань проти Москви в 1950-их роках та причини їх невдачі, як рівнож становище Заходу до цих повстань,
- г/ крах різних комунізмів в Європі й світі, їхня залежність від Росії

Надзвичайно важливим є організаційний вишкіл, який має дати мотивацію про приналежність до націоналістичного руху:

- що треба зробити, щоб здобути УССД,
- поняття революційності і причини революційності ОУН,
- відмінність нашого націоналізму і його залогень від псевдонаціоналізмів,
- Україна - як революційний приціл нашої дії -
 - збройний
 - ідеологічно-пропагандивний,
 - роля зв'язкового з Україною, як всебічно розвиненого молодого націоналіста, конкретні можливості успіху такої ролі,
 - як ми можемо і повинні впливати на події в Україні і чим досягнути найкращі результати,
 - революційність ідеології націоналізму і світова політична плятформа дії
 - збереження основних ідеологічних характеристик і окремішності Організації в умовах чужини,
 - націоналіст і релігія: її потреба, роля релігії і Церкви, Ватикан і українська проблема, роля автокефальності УПЦ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Зміст "БЮЛЕТЕНЯ ПРОВодУ", ч. 24:

ОУН на порозі другої половини 1980-их років	1
<u>Л. З.</u> , Деякі аспекти української визвольної боротьби	3
<u>Бакун</u> , У справі усвідомлення і акції відносно переселення народів, уярмлених в ССРСР	5
<u>Б. Русак</u> , Завдання Військового Сектора сьогодні й завтра	8
<u>Мирослав</u> , До ситуації в Україні й в імперії	10
<u>Ярослав Стецько</u> , Під знам'ям ОУН!	13
<u>О. Р.</u> , Скріплювати дії по лінії АБН-ЕРС	17
Відношення до деяких націй	17
<u>Б. О.</u> , Ще про деякі найближчі наші завдання	19
<u>І. Ковальський</u> , Відношення до СКВУ	20
<u>І. Горненко</u> , До питань з ділянки внутрішньої політики	22
Головні річниці на 1985-ий рік для особливого відзначення кадрами ОУН, системою ОУВФ і громадськістю	25
<u>Є. Сидоренко</u> , Принципи і напрямні фінансово-господарської політики	26
<u>С. З.</u> , Акції за скріплення української мови і шкільництва	29
Із "Маніфесту" VI-го Великого Збору ОУН	30
<u>Нестор</u> , Напрямні Вишкільної Референтури в деяких питаннях	30

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"До найновіших - дуже шкідливих для визвольного руху - проявів - треба віднести намагання зорієнтованих на "лівизну" українських еміграційних груп трактувати ідейні та політичні підложжя наявного руху опору в Україні так, немов би цей рух стояв /і стоїть/ на позиціях советського легалізму та мінімалізму і був проти того, що репрезентує під цим поглядом революційна ОУН. Ця найновіша орієнтація має підтримку білих російських кіл на еміграції і, між іншим, чужинців, які є проти розвалу російської імперії на національні держави уярмлених нею народів. Ведмежу прислугу українській національній справі зробив під цим поглядом... Петро Григоренко зі своїм "партократизмом" і намаганням обтяжити український нарід співвідповідальністю за злочини поповнені московсько-большевицькою владою."/Постанови VI ВЗ ОУН, "Засади і завдання української внутрішньої політики", т. 3/

